Nr. 4

VERSCHIJNT WEKELIJKS

24 JANUARI 1959

SJORS van de Rebellenclub

DE HERBERGIER GING EEN VAN DE KAMERS OP DE EERSTE VERDIEPING BINNEN, WAAROP ONMIDDELLIJK EEN STEM HEM TOESNAUWDE...

HOE VAAK HEB IK JE NIET GEZEGD DAT JE EERST MOET KLOPPEN? VANDAAG OF MORGEN KOMEN ER ONGELUKKEN VAN!

BEDAAR EEN BEETJE, DON AMERIGO, MAAK U NIET DADELIJK ZO NIJDIG. ALS U HOORT WAT IK...

WAT KOM JE NOU WEER HIER DOEN? IS ER IETS GEBEURD?

BREEDVOERIG BEGON DE HERBERGIER TE VERTELLEN VAN DE TWEE COWBOYS DIE, NAAR HIJ DACHT, UIT TEXAS HADDEN MOETEN VLUCHTEN OMDAT ZIJ IETS OP HUN GEWETEN HADDEN.

UIT TEXAS GEVLUCHT? OPZIJ, MAN... VLUG... WAAR ZITTEN ZE?

AAN HET HOEKTAFELTJE ZITTEN ZE, DON AMERIGO; ZIJ ZITTEN TE ETEN.

BENEDEN IN DE GELAGKAMER HOORDE KID EEN DEUR PIEPEN. HIJ GAF ZIJN KAMERAAD EEN SCHOP ONDER DE TAFEL...EN GLUURDE VOORZICHTIG ONDER ZIJN HOED NAAR BOVEN.

KIJK EENS NAAR BOVEN, DAAR STAAT IEMAND ERG BELANGSTELLEND NAAR ONS TE KIJKEN. LAAT NIET MERKEN DAT JE HEM ZIET.

TOEN BRYANT OPKEEK ZAG HIJ NOG JUIST HOE DE NIEUWSGIERIGE DON AMERIGO ZIJN EIGEN KAMER WEER BINNENGING

DE BEIDE COWBOYS ATEN OP HUN GEMAK VERDER EN BLEVEN IN HUN HOEKJE ZITTEN. TOEN DE AVOND VIEL, SCHEEN DE STAD TOT LEVEN TE KOMEN. HET WERD DRUK. DON AMERIGO KWAM DE TRAP AF...

HIJ IS VAST GEEN MEXICAAN. MAAR IK GELOOF, DAT HIJ ZO'N BEETJE DE BAAS VAN HET HELE SPUL HIER IS. GEEN VRIENDELIJK HEER..

ONDER DOODSE STILTE LIEP DON AMERIGO, TERWIJL ZIJN OGEN STRAK OP KID EN BRYANT GEVESTIGD WAREN, OP HUN TAFELTJE TOE. LANGZAAM STONDEN DE BEIDE VRIENDEN OP...

HET LIJKT ME NU FRIS GENOEG OM EEN WANDELINGETJE DOOR DE STAD TE MAKEN, BRYANT. WAT DENK JE ERVAN?

BEST. MORGEN HEBBEN WE WEER EEN LANGE RIT IN HET VOORUITZICHT.

MET OPZET SPRAK KID ERG LUID, TERWIJL HIJ EN BRYANT NAAR DE DEUR SLENTERDEN. HIJ REKENDE EROP DAT IEDER WOORD GRETIG OPGEVANGEN WERD DOOR ALLEN IN DE GELAGKAMER.

EEN STEVIG MAAL, EEN LANGE NACHTRUST, DAN ZIJN WIJ WEER FRIS MORGENOCHTEND VROEG. DE PAARDEN ZIJN DAN OOK UITGERUST.

TOEN DE KAMERADEN DE DEUR UITLIEPEN, KEERDE DON AMERIGO ZICH TOT DE HERBERGIER MET EEN KORT UITGESPROKEN BEVEL.

GA NAAR SERGEANT GARCIA EN ZEG HEM DAT HIJ DIE TWEE KERELS IN ARREST NEEMT. HAAST JE WAT!

ZEKER, SENOR, IK GA AL.

EEN GROOT GELUK BIJ EEN ONGELUK

Achter het baanwachtershuis was Peter Olsson aan het houthakken. Af en toe hief hij zijn hoofd op en keek om zich heen. Dat wijde uitzicht had hij in de stad gemist. Zijn schoolvrienden plaagden hem soms, omdat hij zo gesteld was op de woestenij waar hij woonde. Hij liet ze praten, hij was hier graag. Hij hield van de uitgestrekte bossen aan de ene kant van de spoorlijn, en van de steppen en moerassen die zich aan de andere zijde uitstrekten. Tot ver in de omtrek kende hij alle paden en in de vakantie zwierf hij naar hartelust rond om te vissen of te jagen. De laatste jaren hielp hij ook zijn vader bij het werk. De dienst was niet zwaar, maar vader had toch eigenlijk nooit vrijaf. Hij moest altijd op zijn post blijven. Wie zou hem aflossen, als baanwachter, zo ver van de bewoonde wereld?

Peter was laat naar school gegaan. Lezen en schrijven had hij van zijn moeder geleerd en toen hij ouder werd, hadden zijn ouders hem naar een school in de stad gezonden. Hij had het er best naar zijn zin, maar was toch altijd blij als hij de stad weer achter zich kon laten. Het was een lastige reis naar huis, want van het laatste treinstation moest hij nog een grote afstand afleggen naar de blokpost waarvoor zijn vader de zorg had. Later zou het wel beter worden. Het treinverkeer was nog betrekkelijk nieuw en overal werd gewerkt om het spoorwegnet uit te breiden. Het was al mooi, dat in deze wildernis een spoorlijn aangelegd was.

Nu Peter met vakantie thuis was, kreeg zijn moeder eindelijk de kans om haar ouders eens te bezoeken. Zij deed het graag, zij verlangde vaak naar haar geboortestad.

Zo bewoonden dan vader en zoon samen het blokhuis. Ze verdeelden de dienst en Peter kookte het eten, wat hem lang niet slecht afging. Zelfs had hij een haas gebraden, die hij op het veld geschoten had.

Veel afwisseling was er niet. Enkele goederentreinen kwamen voorbij en tweemaal daags daverde voorbij de blokpost met donderend geraas de exprestrein, die het huisje op zijn grondvesten deed dreunen.

Als kleine jongen had Peter al vurig verlangd eens een reis met die prachtige trein te maken. Ook nu volgde hij dikwijls met zijn ogen de trein, die snel kleiner werd en in de onmetelijke verte verdween. Wonderlijk, dacht hij soms, ze leefden zo afgezonderd en toch gingen dagelijks zoveel mensen voorbij. Mensen, die hij niet kende en nooit spreken zou. Er was zelfs geen gelegenheid voor een groet.

Kortgeleden was er iets nieuws gekomen: de telefoonleiding, die hun afgelegen post met het dichtstbijzijnde grote station verbond. Er waren veel storingen, maar toch waren ze blij met de uitvinding, die het geluid van andere mensenstemmen naar hun eenzame post bracht.

Het was slecht weer geweest de laatste tijd. Sombere dagen en buitengewoon veel regen, die hier en daar overstromingen teweegbracht. Doornat kwam Olsson thuis van zijn inspectietochten langs de lijn. Peter had dan voor vuur gezorgd en voor hete koffie. Op zulke dagen waren de uren wel heel lang...

Peter stapelde het hout op en tuurde in de richting, vanwaar zijn vader komen moest. Hij dacht iets te horen. Ja, het waren hoefslagen. Een ruiter naderde in volle vaart. Het was vader, begreep hij, vader, die dus ergens een paard had geleend. Waarom? Waarom had hij zo'n haast? Hij was geen goed ruiter, hij had het dier niet meer

in zijn macht. Peter holde hem tegemoet, maar hij kwam te laat. Het paard schrok, steigerde en wierp zijn berijder af. Olsson plofte neer en bleef onbeweeglijk liggen. Het paard stond hijgend stil. Rillingen liepen nog over de bruine huid.

Peter hurkte neer bij de bewusteloze man. Wat moest hij beginnen? Uit een hoofdwond sijpelde bloed; hij trachtte het te stelpen maar het lukte niet. Een dokter, dacht hij radeloos. . . Hij liep naar binnen en haalde een deken. Natuurlijk kon hij telefoneren om hulp. Maar het zou uren duren voordat een dokter kwam. Moest zijn vader al die tijd buiten blijven liggen? Dan zou het waarschijnlijk te laat zijn. Er moest nu hulp komen. nu dadelijk. Maar hoe?

Olsson sloeg de ogen op. „De trein," fluisterde hij. „Je moet. . ."

„Ja, de trein," herhaalde Peter. Natuurlijk had hij eraan gedacht dat over tien minuten de expres zou komen. Hun leven was helemaal op de treinen ingesteld.

Zijn vader hijgde. Weer trachtte hij iets te zeggen, maar Peter kon hem niet verstaan. Olssons gezicht werd bleker, de ogen sloten zich weer.

Peter stond op. Het werd tijd. Als de trein voorbij was, zou hij telefoneren; dat nam altijd veel tijd in beslag. Hoe kreeg hij hulp? Geen mens — geen mens in de verre omtrek. Geen mens, die helpen kon. . .

Een puntje in de verte: de trein. Een gedachte flitste hem door het hoofd. Geen mens? Heel veel mensen waren er, vlakbij, tenminste als hij het waagde. . .

Er was geen tijd om na te denken. Hij rende naar de seinen en gaf het stopsignaal. Met bonzend hart zag hij de trein vaart minderen en hijgend stilstaan voor hun huis.

Portieren gingen open, overal kwamen reizigers te voorschijn. Daar was de hoofdconducteur.

„Wat moet dat betekenen? Waar is je vader?"

Trillend wees Peter naar de beweginloze gestalte.

„Hij heeft een ongeluk gekregen. Kan iemand helpen? Is er misschien een dokter in de trein?"

„Een ongeluk? Wat is er gebeurd? Is het zo ernstig dat je daarvoor de expres moet laten stoppen? Je weet. . ."

Peter luisterde niet verder. Hij klom in de eerste wagon en liep gejaagd de trein door.

„Een dokter — is hier een dokter?" Hij vroeg het in elke coupé. In een andere wagon was de conducteur al voor hem bezig, zag hij. Was er dan nergens een dokter? Zijn stem werd schor van angst. O, als er geen hulp was, in de ganse grote trein geen hulp. . . De laatste wagon. . .

Drie, vier mensen zaten er in een coupé. Ze gaven het antwoord al: géén dokter. In de hoek lag in alle gemoedsrust nog een man te dommelen. Ze porden hem wakker. Peter was alweer verder. Maar achter hem ging nu een venster open. De man was wakker geworden en stak het hoofd uit het raampje. „Jawel, ik ben arts. Wat is er aan de hand?"

„Mijn vader," stamelde Peter. „Hij is gevallen, help hem toch alstublieft."

De dokter stapte haastig uit en volgde Peter naar de plek waar Olsson lag. Een paar reizigers stonden bij de gewonde, maar niemand had het aangedurfd de bewusteloze man te vervoeren.

Het onderzoek duurde niet lang. Op aanwijzingen van de dokter werd Olsson voorzichtig opgetild en naar zijn huis gedragen. Hij was lelijk terechtgekomen, maar de toestand was niet gevaarlijk, nu door tijdige hulp verder bloedverlies voorkomen was.

Met dankbare opluchting vernam Peter het goede bericht. Nu pas drong het tot hem door, wat hij had gedaan. Hij had de expres opgehouden, dat mocht alleen in dringende noodgevallen. Maar nu was het toch een dringend noodgeval?. . .

De telefoon ging, hij haastte zich de hoorn op te nemen. Het was de chef van het eindstation. Peter zette zich schrap.

„Is de expres al door?" Lag het aan de verbinding, of had de chef zo kortaf gesproken? Hij moest antwoord geven.

„De trein heeft gestopt," zei hij en zocht naar een verklaring.

„Gestopt?" Even was er stilte, toen vervolgde de stem: „Je vader is dus op tijd gekomen?"

In korte woorden deelde Peter mee, wat er gebeurd was. Maar voordat hij uitgesproken was, sprak de chef weer verder.

„Jij hebt dus de trein laten stoppen? Wat een geluk! Een stuk voorbij de blokpost is de spoorbaan verzakt door de hevige regenval. Je vader had het ontdekt. Een boer uit het dorp is naar het station gereden om te waarschuwen en zelf ging je vader naar het blokhuis terug. Hij hoopte op tijd te komen om de trein te laten stoppen; wij hebben het nu net gehoord, het zou dus te laat geweest zijn. . . Door jou is waarschijnlijk een groot ongeluk voorkomen. Wil je de hoofdconducteur nu roepen?"

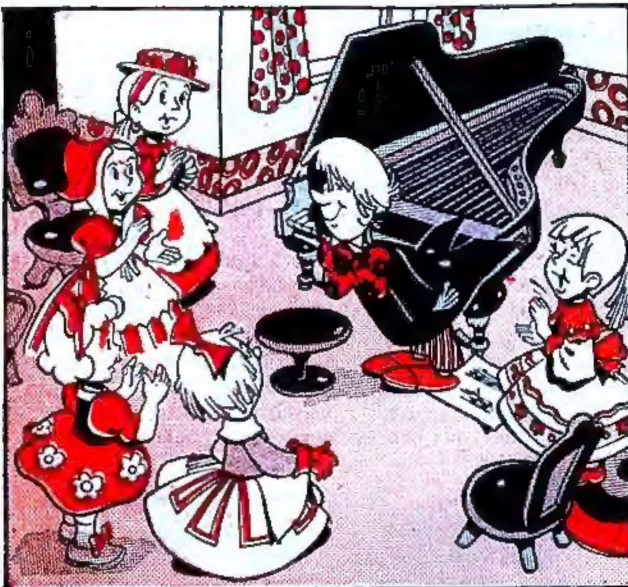
Peter gehoorzaamde. Nu begreep hij, wat zijn vader hem had willen zeggen. De drukte van al die mensen benauwde hem, ongemerkt ging hij naar buiten, waar het paard nog altijd rondliep. Hij had niet meer aan het dier gedacht. Nu ging hij erheen om het te verzorgen.

„De trein is gered," fluisterde hij. Bij het ongeluk van zijn vader was een groot geluk gekomen. . . *E. S.*

In korte woorden deelde Peter mee, wat er gebeurd was.

SPELEND*

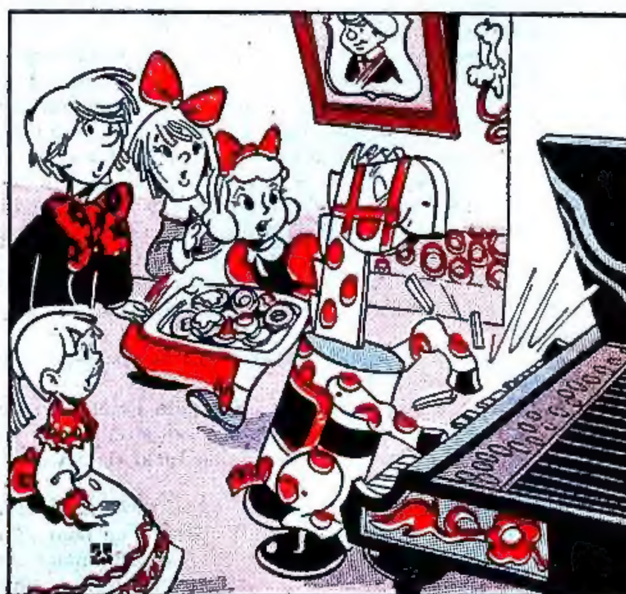
Dollie wilde eens een muzikale theevisite houden, thee drinken en muziek maken. Alle vriendinnen werden uitgenodigd en ook meneer Notebalk, de pianist. Het werd een gezellige en leerzame middag en Dollie was erg in haar schik. Alle gasten genoten van het concert en de lekkere koekjes.

Toen meneer Notebalk een paar walsen gespeeld had, zei Dollie: „Nu moet u eerst thee drinken en wat lekkers proeven." Op dat moment keek Batty door het raam naar binnen en omdat hij erge honger had, dacht hij: Ik zou ook wel wat lekkers willen proeven. Het ziet er goed uit.

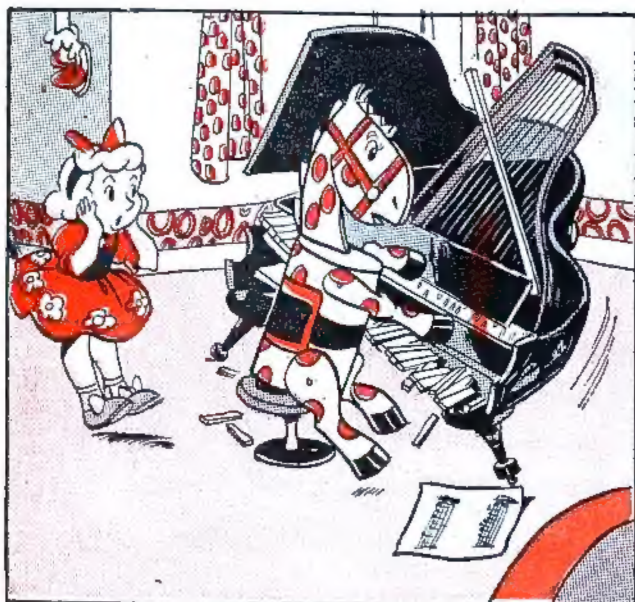
Batty kuchte eens, in de hoop dat iemand hem zou zien, maar niemand keek. Toen kreeg hij een idee en sloop zachtjes Dollies kamer binnen. Als meneer Notebalk wat lekkers krijgt voor zijn pianospel, dan ga ik ook piano spelen, dacht hij. Waarom zou ik het niet even goed kunnen als die pianist?

Niemand zag Batty binnenkomen, iedereen was druk bezig met Dollies taartjes. Meneer Notebalk werd overstelpt met vragen om lievelingswijsjes te spelen. Batty ging dus achter de piano zitten, lichtte zijn hoeven op en begon te spelen. PENG! PANG! POENG! Het was niet om aan te horen!

SPEELGOED

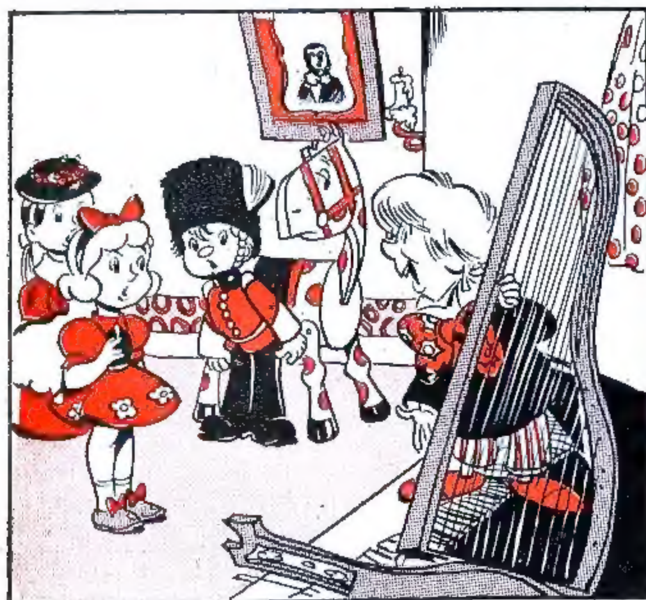

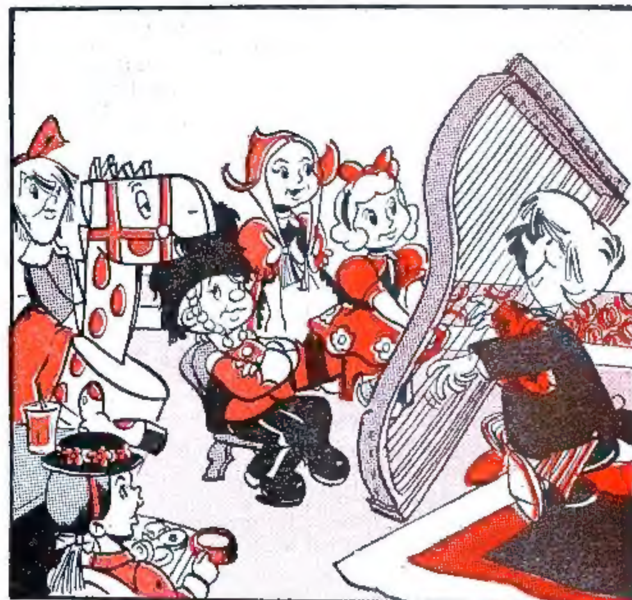
Iedereen keek stomverbaasd op. Dollie liet van schrik bijna haar dienblad vallen. „Hou ogenblikkelijk op met die herrie, Batty," riep ze uit. Maar Batty maakte zo'n lawaai, dat hij haar niet hoorde. Juist wilde hij een parademars gaan spelen toen . . . KRAK, de piano met veel lawaai in elkaar zakte.

Op de oorverdovende herrie kwam Tommie aanlopen. Hij kwam net binnen, toen Dollie Dimpel aan Batty een reusachtig standje gaf. „Je hebt mijn hele middag bedorven," zei Dollie. „Meneer Notebalk kan nu niets meer voor ons spelen en het programma was nog maar net begonnen."

De enige die niet verstoord was, was meneer Notebalk zelf. Hij keek zelfs heel opgeruimd. „Maar juffrouw Dollie, we kunnen toch nog wel muziek maken," zei hij. „De snaren van de piano kan ik nu als harp gebruiken, en harp spelen kan ik ook heel goed. Zal ik maar dadelijk beginnen?"

Meneer Notebalk begon de piano-harp te bespelen en iedereen genoot. De middag werd een groot succes. Batty en Tommie mochten bij Dollie blijven eten. Batty was zo trots als een pauw. „Dat heb je aan mij te danken," zei hij tegen Tommie, „anders had je niets lekkers gekregen. Want die harp heb ík gemaakt."

XIV

DOOR ELISABETH BERESFORD

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Vicky en Peter Lofts logeren bij hun oom en tante in Londen, dicht bij de televisiestudio. Zij willen handtekeningen verzamelen om ze te verkopen en dan een loopmachine te kopen voor hun broer David, die kinderverlamming heeft gehad. Hun vriendje Jim doet hetzelfde voor een buurmeisje, Gappy. Zij raken hun handtekeningenboek echter kwijt en vermoeden dat de humorist Fred Fun het gestolen heeft en daarna verkocht aan Al Mead, een theateragent. Tot hun verbazing worden zij door hem aangenomen als figuranten in de televisiestudio. Voor de opnamen in de openlucht gaan zij allen naar Tullington Castle, waar zij samen met Jane Willoughby, die er met haar grootmoeder woont, een geheime gang ontdekken en daar een kist met oude boeken vinden. Jane vertelt hun over een diefstal van sieraden bij haar in de buurt, waarin Fred Fun betrokken schijnt te zijn. In Londen zien zij dat een bankloper wordt overvallen. Jims buurmeisje Gappy, die ook kinderverlamming heeft gehad, weet met haar rolstoel in de vrachtauto te komen, waarmee de daders ontsnapt zijn. De anderen komen tijdens het zoeken naar de daders weer in de studio terecht.*

* * * * * * * * * * * *

Dus de dieven waren hier! Jim had gelijk gehad. Maar waar was Gappy? Peter keek in het rond; er was niemand die enige aandacht aan hem schonk, dus ging hij een beetje dichterbij staan om te kijken of Gappy misschien de een of andere boodschap voor hen had kunnen achterlaten, met het bericht waar ze haar heen gebracht hadden. Hij stond nu vlak bij de zijkant van de wagen en stak juist zijn hand uit om te voelen of de deuren aan de achterkant open konden, toen hij twee mannen aan de andere kant van de wagen hoorde praten. Hij bukte zich om niet door hen gezien te worden.

„Juist iets voor de baas," zei een van de mannen. „Zegt ons eerst dat wij moeten opschieten en laat ons hier urenlang voor niets rondhangen."

„Dat hindert toch niets, Ted, het wordt extra betaald," antwoordde de ander.

„Maar ik vind, dat we wel wat meer mochten krijgen voor roofovervallen," zei de eerste man. Peters haren stonden overeind! De dieven waren dus hier! Maar kon hij te weten komen, waar zij Gappy hadden verborgen? De politie? — Nee, die zou hem niet geloven. De programma-assistent dan? Hij zou waarschijnlijk denken dat zij gek waren, en bovendien zou het dan uitkomen dat zij zich in de studio's op verboden terrein bevonden. Peter pijnigde zijn hersens om te bedenken, wat hij nu moest doen.

„Peter, kom hier!" zei Jim, naar hem toe rennend. „Moeten we soms ontdekt worden? De programma-assistent is op zoek naar ons!"

„Maar, maar. . ." begon Peter. Vicky beduidde hem stil te zijn, omdat de assistent op hen toe kwam.

„Kom, opschieten, opschieten," zei hij. „Jullie moeten dáár, aan de achterkant van de wagen gaan staan. Zo — en nu moeten jullie maar een of ander spelletje gaan doen, het kan mij niet schelen wat. Blijf maar spelen totdat ik roep, dat jullie kunnen ophouden, en denk eraan: niet te dicht bij de wagen komen. Oké. Op je plaats!"

Het was net als in „De ontvoerde prins". De kinderen wachtten op het teken van de programma-assistent en begonnen toen heen en weer te springen. Terwijl hij als een dolle op één voet rondsprong, fluisterde Peter: „Het is de verhuiswagen, zie je wel? De wagen van Gappy. . ."

De twee anderen hinkten in een kring in het rond.

„We moeten iets doen," zei Jim. „Vlug, voordat. . ." — maar hij was al te laat, want op dat ogenblik kwamen de twee mannen, die aan de andere kant van de wagen hadden staan praten, in volle vaart op de kinderen afrennen. Zij duwden hen

weg en begonnen aan de deuren van de wagen te rukken.

„Pak ze!" schreeuwde Peter en deed een duik naar een paar benen, terwijl Jim op de andere man afsprong. Vicky raapte het album op, dat Peter had laten vallen, en zwaaide het hoog boven haar hoofd om het uit alle macht op het hoofd van de dichtstbijzijnde man te laten neerkomen. De mannen die compleet overrompeld werden, hadden juist een deur van de wagen open, toen de deuren van binnen uit met een smak werden opengeworpen; de laadklep kwam met een klap naar beneden en voor de ogen van de dodelijk verschrikte toeschouwers kwam een klein meisje in een rolstoel in volle vaart uit de wagen rijden, zwaaiend met een zwarte tas in haar ene hand en een stuk ijzeren pijp in de andere!

VIJFTIENDE HOOFDSTUK

Zwijgen is goud

Nog nooit had Vicky zo'n chaos gezien als nu. De twee mannen rolden met de jongens door de kracht waarmee Gappy tegen hen op vloog, op de grond. Met dezelfde snelheid vloog ze op de andere mannen af, die naar voren kwamen hollen; zwaaiend met de pijp in haar hand leek ze zo'n gevaarlijke tegenstander, dat zij achteruit weken, zodat Gappy tot stilstand kwam op een paar passen afstand van de programma-assistent, die de hele zaak stond aan te kijken alsof hij onmogelijk kon geloven, wat zich voor hem afspeelde.

„Politie, help, politie!" gilde Gappy zo hard ze kon. De jongens rukten zich op het geluid van haar stem los van de mannen en stormden naar Gappy toe. Vicky, bijkomend uit haar verstarring en met het boek nog opgeheven, voegde zich zo snel mogelijk bij hen.

„Politie!" gilden zij alle vier om het hardst. „Politie!!"

„Eruit!!" schreeuwde de programma-assistent. „Eruit, voordat ik helemaal gek word. Erúít, zeg ik je, erúít eruit!!!"

Kreunend en met zijn hoofd in zijn handen stond hij daar als een dronkeman op zijn benen te zwaaien, een toonbeeld van wanhoop

„Hou op! Schei uit met dat gegil schei uit!" brulde een andere man zich een weg banend door de snel aangroeiende menigte. „Wie zijn jullie en waarvoor hebben jullie de politie nodig?'

Vicky haalde diep adem en legde haar hand op de zwarte tas. „Er zit gestolen geld in," zei ze. „En die mannen daar hebben het gestolen. Wij hebben het zelf gezien." Ze wees vinnig op de twee mannen, die langzaam overeind kwamen, gehavend en verfomfaaid.

„Die tas?..." zei de programma-assistent. „Nou weet ik zéker, dat ik gek ben. Maak hem open, kind, maak hem open! Waarom zijn jullie me ooit onder ogen gekomen?" Hij gaf haar een sleutel. De kinderen keken speurend in het rond. Het was waar, dat zij tegenover een grote overmacht stonden, maar er zou toch zeker niemand iets midden in Lime Grove durven ondernemen! Jim knikte naar Vicky, die behoedzaam de sloten van de tas openmaakte. Gappy greep haar stuk pijp steviger vast, op alles voorbereid. Heel zorgvuldig maakte Vicky de tas verder open en keerde hem om. Bundels papier vielen eruit. Jim raapte er een op en bekeek hem.

„Dat is papier!!!" riep hij uit en graaide naar een andere bundel. Alles was gewoon, blanco papier. Iedereen keek verbluft en zweeg. De programma-assistent was de eerste die de stilte verbrak.

„En?" zei hij hatelijk, „zijn jullie nu tevreden? En nu jullie alles bedorven hebben, willen jullie misschien wel weggaan en wegblijven... en als ik je gezicht ooit weer zie, dan zal ik, dan zal ik..." Hij had geen woorden genoeg. De vier baanden zich langzaam een weg door de zwijgende menigte.

„Maar," zei Vicky wanhopig, „waarom wilt u ons niet geloven? Die mannen zijn dieven. Ze moeten het geld ergens ánders verborgen hebben."

„Die mannen," zei de programma-assistent met ijzige kalmte, „zijn spelers. Wij maken een film over misdaad en politie en we willen die film niet laten bederven door vier

„Politie, help, politie!" gilde Gappy zo hard ze kon.

kinderen, die niet in staat schijnen te zijn ook maar iets op een normale manier te doen. Ben ik duidelijk?"

„Nee, niet helemaal," zei Peter dapper. De programma-assistent haalde diep adem. Hij begon heel langzaam en duidelijk te spreken.

„Hebben jullie weleens van roofovervallen gehoord?" Zij knikten alle vier. Een vreselijk gevoel van verslagenheid begon zich van hen meester te maken. „Wij wilden in een film laten zien hoe een roofoverval in zijn werk gaat. Dus schilderden we de naam van een firma — Doneright — op de zijkant van een verhuiswagen van de B.B.C. Is het tot zover duidelijk?" Zij knikten weer. Het gevoel van verslagenheid werd steeds erger

„Toen namen wij een paar acteurs in dienst," ging de assistent sarcastisch verder, „en wij maakten een afspraak met de directeur van een grote zaak om een paar filmopnamen bij de hoofdingang van zijn gebouw te komen maken en dus gingen we daar met ons allen heen, plus nóg twee spelers verkleed als politieagenten in een politie-auto. We zetten de camera op het dak van een laag huis, met uitzicht op de straat. Wij repeteerden het hele geval tweemaal, totdat wij een fijne grote menigte bijeen hadden, en toen hebben we het gefilmd. Misschien zijn jullie er niet mee op de hoogte, dat het beter is om met zon te filmen! Jammer genoeg verdween de zon en konden we maar een stuk film van een paar minuten draaien en daarom stalden we de grote wagen in de buurt en de rest van het gezelschap kwam hierheen. De regisseur wilde het volgende gedeelte van het verhaal filmen en toen de zon weer scheen, heeft hij de chauffeur gevraagd de wagen hierheen te brengen, zodat we nog wat konden werken. Begrijpen jullie het nú?!" De assistent schudde zijn hoofd, keek omhoog naar de lucht, die nu bewolkt was, en ging verder: „En gaan jullie nu wég! Héél vér weg!! . . ."

Met hun vieren liepen zij haastig, zonder nog een woord te zeggen, de binnenplaats af, terwijl de programma-assistent hen naschreeuwde:

„. . .en laat ik jullie hier nooit weer zien. Want als ik. . ."

„Geen wonder, dat de politie ons niet wilde geloven," zei Jim. „De hele zaak was in elkaar gezet voor de film. Ze moeten de hele tijd aan het opnemen of repeteren geweest zijn. Maar hoe is het nu met jou, Gappy, wat is er met jou gebeurd?"

Bedeesd verhaalde zij haar avonturen, nog nauwelijks in staat te geloven, dat ze al die tijd helemaal niet in gevaar verkeerd had. Langzaam gingen ze op weg naar de uitgang.

Alle drie zetten zij het op een lopen om haar in te halen, net toen Jane en meneer Grey hun last voor een boekwinkel neerzetten.

„We hebben onze kansen om ooit weer hier binnen te komen, nu voorgoed bedorven," zei Jim bedrukt. „Nu letten de assistent en de acteurs en ome Bert allemaal op ons."

„Hindert niks," zei Gappy. „Jullie hebben toch al die handtekeningen, dus het hindert niet als jullie een tijdje wegblijven. Ik geloof niet, dat het voor langer dan een paar maanden zal zijn; dan is alles weer vergeten en wij hebben een paar fijne avonturen beleefd."

Nog onder de indruk van het gebeurde liepen de kinderen langzaam Lime Grove uit. Het was bijna etenstijd; zij besloten uiteen te gaan tot na de lunch. Jim en Gappy gingen samen. Peter en Vicky liepen ook naar huis. Daar wachtte hen tenminste íéts prettigs. Een brief van hun moeder, waarin stond, dat David erg vrolijk was en er de hele tijd maar over praatte dat hij de samba ging leren dansen, zodra hij zijn bed uit mocht. „Ik kan het haast niet begrijpen," schreef zij „maar David zegt dat het een verrassing is; als jullie de wondermedicijn van de dokter gezien hebben, zullen jullie wel begrijpen, wat hij bedoelt."

„Dat is het werk van Gappy," zei Peter glimlachend. „Nu moeten we zeker ook iets voor haar doen."

„Ik weet het," zei Vicky. „Hoe staat het met juffrouw Parker? Zij was erg aardig en zij wil met haar vrienden een liefdadigheidsfeest op touw zetten. Daarmee zullen we vast geen moeilijkheden krijgen — en het betekent hulp voor een heleboel kinderen."

„Een goed idee!" zei Peter. „We zullen er straks met Jim over praten."

Jim stond al op hen te wachten. „Gappy is te moe," legde hij uit, „dus is ze een beetje gaan slapen."

Vicky en Peter vertelden hem vlug van hun plan om met Susie Parker te gaan praten en al spoedig was hij even enthousiast als zij. Ze kwamen voorbij Lime Grove, op zoek naar een telefooncel, toen Peter een bekende gestalte zag, die onder het gewicht van een enorme handkoffer voortstrompelde, samen met een man die hem hielp dragen.

„Kijk!" zei hij. „Is dat Jane niet?"

Alle drie zetten zij het op een lopen om haar in te halen, net toen Jane en meneer Grey hun last voor een boekwinkel neerzetten.

„Jane!" riep Vicky uit. „Wat doe jij hier?"

„Hallo," zei Jane, die er nu heel wat netter uit zag dan de vorige maal, dat zij haar gezien hadden. „Meneer Grey en ik hebben wat van de boeken van oma meegebracht."

Meneer Grey schudde met een ernstig gezicht allen de hand.

„Jane was van plan jullie te komen opzoeken," zei hij. „Wij hebben mevrouw Willoughby overgehaald om de boeken naar meneer Boskin te brengen om ze te laten onderzoeken — hij is een oude vriend van me." Hij wees naar de winkel, waar zij vóór stonden.

„Ik kon niet langer meer wachten," zei Jane, van het ene been op het andere huppend. „Meneer Grey heeft meneer Boskin opgebeld om te vragen bij óns te komen, maar dat kon pas over tien dagen en dat leek

zo'n eeuwigheid, dat ik de boeken zelf wilde brengen."

„Wat eng!" zei Vicky. „Zou hij meteen kunnen zeggen of ze wat waard zijn, denkt u?"

„O nee." Meneer Grey keek ontdaan. „Hij zal ze heel goed moeten bestuderen. Ik zou jullie aanraden er niet te veel van te verwachten, want dan zou je gemakkelijk teleurgesteld kunnen worden." Maar terwijl hij dat zei, keek hij zo opgewekt dat zij geen van vieren zich veel van zijn woorden aantrokken. Peter en meneer Grey namen de handkoffer samen op; met z'n allen trokken zij de winkel in. Daar was het tamelijk donker, zij hadden een paar minuten nodig om het kantoortje te kunnen onderscheiden, dat achter de winkel lag, achter rijen en rijen boeken, waarvan er vele kriskras door elkaar op hoge stapels lagen. Meneer Boskin die er even oud en stoffig uit zag als zijn boeken, kwam naar voren lopen, terwijl hij, met zijn armen zwaaiend, met krakende stem uiting gaf aan zijn vreugde.

„Dag, Grey, wat prettig je weer te zien — en dit is zeker juffrouw Jane Willoughby? Wel, wel, wel, u hebt een hele vondst gedaan. Een hele vondst."

Meneer Grey stelde de kinderen voor. Hij schudde iedereen plechtig de hand en stond toen, zich in de handen wrijvend, in het rond te kijken, waar de schat was. Hij fladderde eromheen als een oude mot om een kaars. Zij hielpen meneer Grey de koffer in het kantoortje te slepen.

Meneer Boskin nam de tijd voor het onderzoek, langzaam sloeg hij blad voor blad om en bekeek de banden uiterst zorgvuldig, af en toe binnensmonds mompelend en „Hum, hum!" zeggend. Na een tijdje begonnen de kinderen zich te vervelen en Jane zei fluisterend tegen meneer Grey:

„Zouden wij naar buiten mogen gaan?"

„Ja, doe dat maar," fluisterde meneer Grey terug. „Het ziet ernaar uit, dat wij hier nog een hele tijd zullen blijven."

Met hun vieren glipten zij het kantoor uit en begonnen wat door de winkel te dwalen.

„Luister," fluisterde Jim. „Wij waren van plan Susie Parker op te zoeken om haar te vragen naar dat liefdadigheidsfeest. Zij is erg aardig, dus waarom zouden we haar niet met ons allen gaan opzoeken?"

„Ik ook?" vroeg Jane.

„Natuurlijk, kom mee," zei Peter.

„Wacht even, ik moet het eerst tegen meneer Grey zeggen," zei Jane. Zij liep naar de achterzijde van de winkel en klopte op de deur van het kantoortje. In het begin hoorde noch meneer Grey, noch meneer Boskin haar, zo druk waren zij daar bezig.

„Stel je voor, een heel dagboek van de Burgeroorlog," zei meneer Boskin opgewonden. „Wat een vondst. Wat een vondst!" Plotseling bemerkte hij Jane, die naast hem stond, en hij zweeg.

„Wat is er, Jane?" vroeg meneer Grey.

„Mag ik alstublieft met Jim en Vicky en Peter mee naar een vriendin van hen?" vroeg zij.

„Ja, maar maak het niet te lang en wees voorzichtig in het verkeer," zei meneer Grey. „Het is hier een beetje drukker dan bij ons."

„Ik beloof het u," zei Jane. „Ik ben met ongeveer anderhalf uur terug."

„Prachtig," zei meneer Grey, die weer naar zijn boeken ging. „En wees voorzichtig."

Jane maakte dat zij wegkwam. De anderen stonden ongeduldig te wachten.

„Je bent lang genoeg weggebleven," bromde Jim. „Wat wou je ons laatst vertellen, toen wij wegreden?"

„Ik vroeg me alleen maar af of Fred Fun op de een of andere manier iets met de inbrekers te maken kon hebben," zei Jane, een beetje blozend.

„Ik denk het wel," antwoordde Peter fronsend, „maar ik zie nog niet helemaal hóé."

Zwijgend liepen ze verder, totdat zij aan een telefooncel kwamen, dezelfde waar zij Al Meads kantooradres hadden opgezocht. Zij vonden Susie Parkers adres al gauw — ergens in Chelsea.

„We zullen ons moeten haasten,

„Het is erg vriendelijk van u," zei Jim. „Maar, ziet u, mijn naam is Jim Hollis."

als we haar daar willen opvangen," zei Jim. „Het is wel een paar kilometer ver."

„Eerst opbellen," zei de praktische Vicky. „Ze kon weleens niet thuis zijn." Onder elkaar verzamelden ze het geld, dat ze bij zich hadden, om te kunnen telefoneren. Jim werd als woordvoerder benoemd, omdat hij Susie Parker het best kende.

Een vrouwenstem antwoordde even later:

„U spreekt met Chelsea 2384."

„Hallo, spreek ik met juffrouw Parker?" vroeg Jim.

„Nee, u spreekt met mevrouw Parker, Susan is niet thuis," zei de stem.

„O, wat erg!. . ." zei Jim. Mevrouw Parker scheen dat erg grappig te vinden. „Is het zo erg?" vroeg ze vriendelijk. „Kan ik iets doen om te helpen?"

„Het is erg vriendelijk van u," zei Jim. „Maar, ziet u, mijn naam is Jim Hollis en juffrouw Parker. . ."

„Jim Hollis!" viel mevrouw Parker hem in de rede. „Weet je wel dat zij overal naar je gezocht heeft? Jij bent toch de jongen die zijn handtekeningenalbum verloren heeft?"

„Dat klopt," zei Jim. „Juffrouw Parker heeft gezegd dat zij misschien iets doen kon om. . ."

„Geld te verzamelen," maakte mevrouw Parker de zin af. „Zij wilde je spreken om verder te overleggen over het feest, maar zij kon je niet meer te pakken krijgen."

„O ja?" zei Jim, wat vrolijker nu. „Komt zij gauw thuis?"

„Ik ben bang, dat zij vanavond lang zal wegblijven," zei mevrouw Parker en toen kreeg zij een idee. „Waarom ga je niet naar het Empire-theater, waar zij bezig is met repeteren? Ik weet zeker, dat zij je wel een paar minuten te woord kan staan. Maar geef mij je adres in ieder geval." Jim vertelde haar, waar hij woonde, zei „Dank u wel" en belde af. Hij vertelde de anderen wat er gebeurd was.

„Dat is een prachtidee," zei Jane. „Ze schijnt erg vriendelijk te zijn."

„En het is hier net om de hoek," zei Jim.

Zij gingen zo snel zij konden op weg en binnen vijf minuten stonden ze voor het oude theater. De portier in de hal keek hen wantrouwend aan, toen zij vertelden dat zij juffrouw Parker wilden spreken.

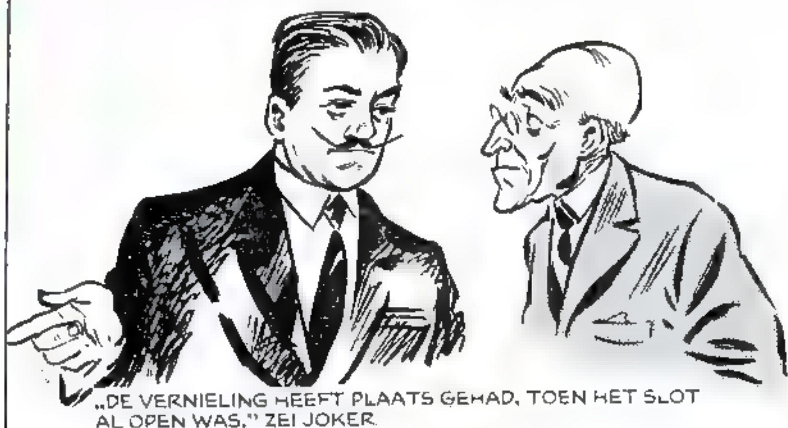
„Kan niet. . ." mompelde hij.

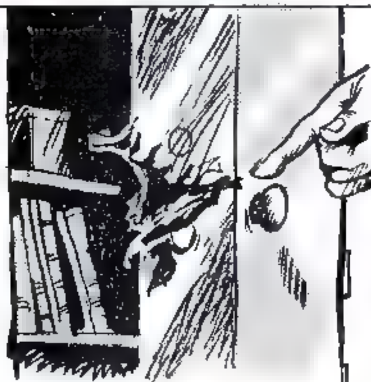
„Zou u. . . zou u een boodschap aan haar willen afgeven?" vroeg Jim.

„Dat zou kunnen," zei de man, echter zonder veel enthousiasme.

WORDT VERVOLGD

Captain
JOKER

„DE VERNIELING HEEFT PLAATS GEHAD, TOEN HET SLOT AL OPEN WAS," ZEI JOKER.

„DAT BLIJKT U T DE PLEK WAAR DE DEUR HET ERGST BESCHADIGD S."

„UW THEE, SIR,"
KLONK PLOTSELING EEN STEM ACHTER HEN.

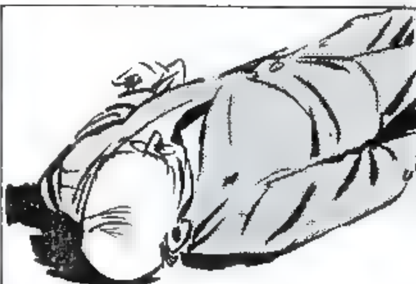

GESCHROKKEN DRAA DEN ZIJ Z CH OM. ZIJ HADDEN DE BUTLER NIET HOREN BINNENKOMEN.

„THEE ZETTEN S EEN SPEC ALITEIT VAN WILLAMS," ZEI DE GASTHEER GLIMLACHEND HIJ DRONK DADEL JK EEN KOPJE OP, TERWIJL JOKER NOG PEINSDE OVER HET VERNIELDE SLOT VAN DE SAFE.

EENSKLAPS GLEED HET KOPJE UIT GLADSTONES HANDEN...

BEWUSTELOOS ZAKTE HIJ IN ZIJN STOEL NEEN!

JOKER RAAPTE HET KOPJE VLUG OP, ROOK EVEN...

EEN WEEË, ZOETIGE LUCHT VERTELDE HEM DAT ER EEN VERDOVINGSM DDEL IN DE THEE WAS GEDAAN. HIJ LEGDE ZIJN GASTHEER IN ZO GEMAKKELIJK MOGEL JKE HOUDING OP DE VLOER EN VOELDE Z JN POLS.

TOEN HIJ IN DE GANG GERUCHT
BIJ DE DEUR HOORDE!

ONMIDDELLIJK LIET HIJ ZICH
VOOROVER VALLEN EN BLEEF
BEWEGINGLOOS OP DE VLOER
LIGGEN

DE BUTLER KWAM BINNEN. HIJ
KEEK EVEN NAAR DE TWEE
MANNEN OP DE VLOER EN
GRIJNSDE TEVREDEN.

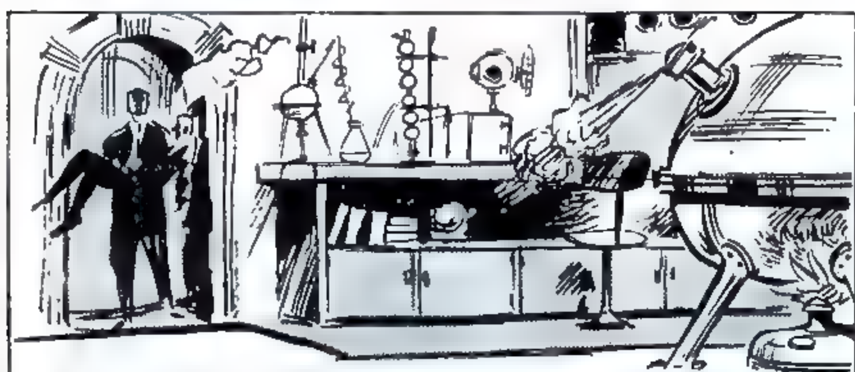

JOKER HOORDE DAT HIJ EEN
LUCIFER AANSTREEK...

MET EEN BRANDENDE KAARS LIEP DE BUTLER NAAR EEN VAN DE
GORDIJNEN EN STAK DEZE IN BRAND. VERVOLGENS VERLIET HIJ VLUG
HET VERTREK EN SLOOT DE DEUR AAN DE BU.TENKANT.

SNEL SPRONG JOKER NU OP,
RJKTE AAN DE GORDIJNEN.

MAAR HET WAS REEDS TE LAAT,
DE VLAMMEN GREPEN TE VLUG
OM ZICH HEEN.

GELUKKIG ZAG HIJ NOG EEN
ANDERE DEUR.

H J PAKTE ZIJN BEWUSTELOZE GASTHEER OP . DE DEUR BLEEK NIET
GESLOTEN TE ZIJN MET EEN ZUCHT VAN VERLICHTING VERLIET
JOKER DE BRANDENDE KAMER, HIJ KWAM NU IN EEN GROOT VERTREK
DAT ALS LABORATORIUM WAS INGERICHT.

JOKER LEGDE S R GLADSTONE OP
DE VLOER. L EP NAAR EEN RAAM...
HELAAS, ER ZATEN STEVIGE
TRALIES VOOR!

DICK TURPIN

GELUKKIG WAS ER GEEN SPOOR VAN DE SCHOUT TE BEKENNEN TOEN DICK OP DE LATE BEZOEKER TOEREED. DE MAN STOND AAN HET HEK TE MORRELEN.
NEEM ME NIET KWALIJK, KAN IK U MISSCHIEN HELPEN?
WAAROM IS ALLES GESLOTEN? IK BEN DE EIGENAAR, BARON CRANFORD!

IK BEN TWINTIG JAREN IN INDIA GEWEEST, IK BEN NET MET DE POSTKOETS UIT DOVER AANGEKOMEN
IK VREES, DAT U GEEN VROLIJK ONTHAAL ZULT VINDEN THUIS, MENEER!
1

WAAROM NIET? IK HEB ALLES AAN MIJN JONGSTE BROER OVERGELATEN, DIE ME EERST REGELMATIG SCHREEF, TOT EEN JAAR OF TIEN GELEDEN. NU MIJN ZAKEN IN INDIA GEREGELD ZIJN, BEN IK HIER EENS KOMEN KIJKEN
UW BROER EN ZIJN ZOONTJE?...

DICK VERTELDE DE BARON IN HET KORT WAT HIJ OVER DE FAMILIE WIST, OVER DE DOOD VAN DE JONGE VROUW EN HET VERTREK VAN HAAR ECHTGENOOT MET ZIJN ZOONTJE NAAR HET BUITENLAND. HIJ VERTELDE HEM OOK OVER CHRIS EN OVER D ENS GELIJKENIS MET HET VROUWENPORTRET IN HET KLOKKEHUIS.
HIJ IS BINNEN. EN HET GOUD, WAARMEE ZIJN VADER NAAR HET BUITENLAND TROK, ZIT NU IN MIJN ZADELTASSEN
WIE BENT U? U HEBT MIJN NEEF EEN GROTE DIENST BEWEZEN!
2

IK BEN DICK TURPIN, BARON!
DIE NAAM HEB IK IN HET BUITENLAND WEL HOREN NOEMEN! U BENT ZEER BEKEND. BRENGT U ME NAAR CHRIS. IK BEN ERG BENIEUWD.

GEEN TWIJFEL MOGELIJK! DE BARON HERKENDE ZIJN NEEF OGENBLIKKELIJK AAN DE FAMILIEGELIJKENIS.
JE NAAM IS ARTHUR CRANFORD. JE BENT NAAR MIJ GENOEMD JE BENT JE VADERS ERFGENAAM EN DE MIJNE.
DUS IK HOOR HIER ECHT THUIS! IK WIST HET WEL, IK VOELDE HET DADELIJK.
3

SLIMME JONAS EN LINKE NED ZIJN HET HUIS INGESLOPEN! ZE ZIJN NU IN DE SCHILDERIJENGALERIJ.
PRACHTIG! NEEM DE TASSEN MET GOUD EN ZET ZE ZO NEER DAT ZE ZE WEL MOETEN ZIEN.

DE BARON EN DE ANDEREN LUISTERDEN ACHTER DE DEUR, TERWIJL DICK NAAR BINNEN GING OM MET JONAS AF TE REKENEN. HIJ DACHT DAT TURPIN EN ZIJN VRIENDEN GEVANGEN GENOMEN WAREN.
ZOZO, KWAM JIJ NOG EVEN KIJKEN?
TURPIN!
4

LAAT HET ME HOUDEN, TURPIN. HET IS ALLES WAT IK HEB IN DE WERELD!
VERTEL ME EERST HOE JE CHRIS GEVONDEN HEBT EN WAAR. VOORUIT, VERTEL OP!
5

BEVEND VERTELDE JONAS HOE HIJ JAREN GELEDEN IEMAND OVERVALLEN EN GEDOOD HAD.
HET STAAT NIET AAN MIJ JE TE VEROORDELEN, DAT IS DE TAAK... VAN DE OOM VAN CHRIS. KOMT U BINNEN ALSTUBLIEFT!

DUS JIJ HEBT MIJN BROEDER BESTOLEN EN VERMOORD? DAAR ZUL JE VOOR BOETEN.
BIND HEM VAST, BARON, IK STEL VOOR HEM HIER TE LATEN. DE MANNEN VAN DE SCHOUT VINDEN HEM MORGENOCHTEND WEL.
6

INDERDAAD, DE VOLGENDE OCHTEND WAREN ZE ER. DE BARON VERTELDE HUN ALLES EN LEVERDE SLIMME JONAS OVER, DIE VOLLEDIG BEKENDE. DICK TURPIN EN ZIJN KAMERADEN BLEVEN VEILIG VERBORGEN, TOTDAT DE SOLDATEN WEG WAREN.
NU ZIJN WE NOG VOOR NIKS ACHTER DICK TURPIN AAN GEWEEST. MAAR WE KOMEN GELUKKIG NIET MET LEGE HANDEN AAN. JONAS ZAL ZIJN STRAF NIET ONTLOPEN.

DE BARON WILDE DICK VOOR ZIJN HULP EEN SOM GELD GEVEN, MAAR DAT WEIGERDE HIJ. EVEN LATER VERTROKKEN ZIJ MET DE BELOFTE DE BARON EN CHRIS TE BEZOEKEN, ZO GAUW ZE IN DE BUURT KWAMEN.
MIJN DANK EN TOT ZIENS.
GAARNE TOT JE DIENST EN BEZOEK ONS ZOVEEL JE WILT. WE ZULLEN JE ALTIJD HARTELIJK WELKOM HETEN.
DANK U ZEER, BARON. TOT ZIENS!

GELUKKIG DAT CHRIS NU GOED VERZORGD IS. NU WE NIETS MEER KUNNEN DOEN VOOR HEM EN ZIJN OOM, MOESTEN WIJ OOK MAAR VERTREKKEN.
7

TURPIN EN ZIJN MAKKERS ZIJN DE FIJNSTE MENSEN DIE IK KEN.
JA, WAT 'N GELUK DAT DIE LANDLOPER ZOU TOEN NAAR TURPIN STUURDE!
8

Een portie taugeh

DOOR
M. J. BOER

Wim stond op het achterbalkon van de tram en genoot van alles, wat in zijn gezichtsveld kwam: rijen auto's, mooie gebouwen, interessante etalages. Hij kwam ogen te kort. Zo'n stad was toch wel een groot verschil met Steenvoorde, het dorp waar hij woonde. Hij zou in het weekend, dat hij bij zijn broer Michel logeerde, vast niet uitgekeken raken.

Michel bofte, dat hij hier bij de recherche was gekomen. Waar zo'n half miljoen mensen bijeen woonden, was er beslist wel werk voor een beginnend politieman.

„Jongeman, hier moet je eruit. Eerst rechtdoor lopen en dan vraag je maar aan iemand hoe je verder moet." De conducteur trok de naar buiten turende Wim aan zijn mouw.

„O, dank u," zei Wim. „Ik was helemaal vergeten dat ik een keertje zou moeten uitstappen."

Hij liep een eind rechtdoor, zoals de conducteur hem had gezegd. Toen vroeg hij aan een bakkersknecht, die met een mand lekkere verse broodjes ergens aanbelde, waar hij de Groenmanstraat kon vinden. Het bleek heel eenvoudig te zijn: eerste straat links en dan de tweede rechts.

„Links rechts rikketikketik, ik ben in de stad," neuriede Wim en hij liep op de maat van zijn eigen gezang de hoek om. „Links rechts rikketikketik, wat heb ik toch een schik." Vijf minuten later was hij al in de Groenmanstraat. Nummer 86 bleek halverwege de straat te zijn.

Wim belde aan en meteen vloog de deur open. Hoe is het mogelijk, vroeg Wim zich verbaasd af, dat iemand in een paar seconden van de tweede etage beneden is om de deur open te trekken! Hij was echter nog verbaasder, toen hij niemand in het kleine portaaltje zag staan.

„Wie is daar?" klonk een stem van boven.

„Ik, Wim Watersnip, mevrouw."

„Kom maar boven, jongen."

Wim beklom de hoge trap. Voor de aardigheid telde hij de treden. Het waren er tweeëntwintig. Toen de volgende trap: weer tweeëntwintig treden. Bij de bovenste tree stond een mevrouw. Dat moest mevrouw Venkel zijn, bij wie Michel in pension was

„Dag, mevrouw, hoe kwam die deur zo vlug open?" Het was wel een beetje vreemd om meteen met die vraag voor de dag te komen, maar hij brandde Wim op de tong.

Mevrouw Venkel moest erom lachen. „Dat is heel eenvoudig! Ik heb hier in de gang een elektrisch knopje. Als ik erop druk, springt de deur vanzelf open. Heb je dat nog nooit gezien?"

„Nee, mevrouw. U moet rekenen, ik kom van een dorp. Daar wonen we niet onder en boven elkaar. Wij lopen gewoon naar de deur als er wordt gebeld. Enne, kunt u die deur nu ook hier vandaan dicht drukken?"

„Was dat maar waar," zuchtte mevrouw Venkel. „Hoe vaak gebeurt het niet, dat kwajongens voor de grap bellen. Als ik de deur dan opendruk, moet ik helemaal naar beneden lopen om hem te sluiten. Zo, en kom nu maar binnen. Je broer kan ieder ogenblik komen."

Achter mevrouw Venkel liep Wim naar de zitkamer. Hij was aan zijn tweede kopje thee, toen de deur openging en Michel binnenstapte. Zij begroetten elkaar luidruchtig, Michel wilde alles weten over thuis en na een half uurtje stelde hij voor:

„Zullen we nu maar eens op stap gaan, Wim? Per slot ben je niet alleen gekomen om gezellig thee te drinken, maar om iets van de stad te zien."

Een half uur later slenterden de broers door de binnenstad. Michel trad op als gids. Een erge goeie gids was hij nog niet, want hij woonde er ook nog niet zo lang. Toch genoten ze samen van de fraaie gebouwen, de mooie winkels, het enorme warenhuis en het glaasje limonade. Daarna bezochten ze nog de haven, waar een paar oceaanreuzen lagen te pronken.

„Zo," zei Michel tenslotte, „en nu gaan we Chinezen."

„Chinezen," echode Wim verbaasd, „is dat een spel?"

„Wel nee," lachte Michel, „als wij Chinees gaan eten, noemen we dat Chinezen. Hè, mijn maag gaat gewoon rammelen als ik aan een loempia denk."

Naast zijn broer stapte hij naar een klein Chinees

restaurant in een lange, smalle straat. Er stonden Chinese tekens op de ruit en eronder: „Chinees restaurant Wang Li".

Binnen hingen aan de muren beschilderde zijden lappen en rode lantaarntjes. Wim keek zijn ogen uit.

„Laten we hier maar gaan zitten," stelde Michel voor. Er waren nog plaatsen te kust en te keur. Slechts de helft was bezet. Het was nog erg vroeg

Een kleine Chinees met een vriendelijk lachend, rond gezicht kwam naar hen toe

„Zal ik maar iets lekkers uitzoeken?" stelde Michel voor. Dat leek Wim inderdaad het beste, want hij kende toch geen van de gerechten die op de kaart stonden.

„Geef ons maar een bord haaievinnesoep, een loempia en een bami. Koffie na, Li."

„Goed meneer, komt in orde," zei Li met een grappig accent

En daar zaten ze dan een poosje later achter hun borden haaievinnesoep. Wim had gedacht een bord te krijgen, waaruit lange, stekelige vinnen zouden steken. Er was echter geen vin te bespeuren Maar het smaakte voortreffelijk. En voor de loempia had hij geen woorden. Het begon drukker te worden. Aan het tafeltje naast het hunne, slechts door een smal pad gescheiden, was een grote, dikke man komen zitten met een norse trek om de mond en stekende ogen. Wim zag, hoe Li toch vriendelijk tegen het barse gezicht glimlachte.

„Een portie taugeh," zei de man kort

„Een portie taugeh?" echode Li verbaasd, „wij hebben geen porties taugeh Wel loempia met taugeh."

De man haalde even de wenkbrauwen op. „Een portie taugeh," zei hij weer.

Wim gaf zijn broer een trap onder tafel. „Moet je die man eens horen," fluisterde hij.

„Mag het een loempia zijn?" vroeg Li geduldig.

„Een portie taugeh Wang Long," zei de man en het klonk dreigend.

„Ik heet niet Wang Long, ik ben Wang Li," zei de kleine Chinees beleefd

De man mompelde wat. Het klonk als: „Iets vergeten, kom dadelijk terug." Hij stond op en liep het restaurant uit

„Hier, Wim! Mijn portemonnaie, betaal vlug en kom me dan achterna," fluisterde Michel en hij duwde Wim de portemonnaie in de hand. „Ik vertrouw die knaap niet, ik moet zien wat hij nu gaat doen." Meteen liep Michel weg.

Het speet Wim van de bami, die net op tafel was gezet. Maar er zat niets anders op dan te doen wat zijn broer had gezegd

„Gaat u nu al weg, meneer?" vroeg Li op een zangerig, verbaasd toontje toen Wim met de geopende portemonnaie naar hem toe kwam. „En u hebt nog niets van uw bami gegeten!"

„Tja, da's erg jammer," zei Wim, „maar mijn broer moest opeens ergens heen Ik moet wel met hem mee Maar we komen beslist gauw terug hoor!"

Haastig liep Wim toen het restaurant uit. Op straat was het al een beetje donker. Hij tuurde eerst naar links: nee, van Michel was niets te bekennen. Toen keek hij naar rechts En ja, op nog geen tien meter van hem af stond Michel tegen de muur gedrukt en gluurde door een grote ruit.

Op zijn tenen liep Wim naar Michel toe. „Wat doe je hier?" fluisterde hij.

„Die man is hier naar binnen gegaan," fluisterde Michel terug. „Hij schijnt nu aan het goede adres te zijn voor zijn portie taugeh. Ga jij gauw in die portiek aan de overkant staan." Gehoorzaam deed Wim wat zijn broer beval. Eigenlijk had hij veel liever een kijkje door die ruit genomen. Maar ja, een rechercheur moest je gehoorzamen, ook al was hij je eigen broer.

Het duurde maar even, of Michel stak haastig de straat over en kroop bij Wim in de portiek. „Hij komt naar buiten," fluisterde hij. „Ik moet hem schaduwen. Blijf jij maar zolang hier; of nee, ga terug naar Wang Li."

Wims hart begon onstuimig te kloppen. Hij had niet durven dromen, dat hij zou meemaken dat Michel iemand moest schaduwen! Wat zou er eigenlijk met die man aan de hand zijn? Zou hij Michel vragen of. . .

Hij kreeg geen kans meer om iets te vragen, want de grote, norse man stapte de deur van het restaurant uit. Nonchalant stak hij een sigaret aan, maar zowel Wim als Michel zag, dat hij snel naar beide kanten keek. Kennelijk scheen alles hem veilig toe, want rustig begon hij de straat in te lopen. Even wachtte Michel en toen volgde hij de man op veilige afstand.

Wim aarzelde een ogenblik in de portiek. „Ga terug naar Wang Li," had Michel gezegd Maar wat moest hij alleen bij Wang Li doen? Hij wilde veel liever in de buurt van Michel blijven! Als hij eens. . . ja, hij deed het, hij ging Michel achterna! Met vlugge passen liep hij naar de hoek van de straat, waar hij eerst de man en toen zijn broer had zien verdwijnen

Daar zag hij, dat de man zijn tempo aanzienlijk had opgevoerd. Hij was al bijna aan het eind van de korte straat: Michel was halverwege. Sluipend volgde Wim zijn broer, die alleen oog voor de man scheen te hebben.

Zo ging het straat in, straat uit. Af en toe zocht Michel kennelijk even waar zijn prooi was gebleven, maar hij vond hem steeds gauw terug

En toen keek Michel opeens om. Wim drukte zich tegen de muur, in de hoop dat Michel hem niet zou zien. Maar deze zag hem natuurlijk wél! Hij maakte met zijn arm een gebaar van „kom hier!" en liep door.

Wim ging met kloppend hart achter zijn broer aan. Hij voelde zich niets op zijn gemak Michel zou misschien wel boos op hem zijn omdat hij niet naar Wang Li was

En ja, op nog geen tien meter van hem af . . .

teruggegaan. Toen hij hem had ingehaald, bleek, dat hij het goed had geraden.

„Ben je mal geworden?" beet Michel hem toe. „Waarom doe je niet wat ik zeg? Nee, geef geen antwoord. Loop maar achter me aan. Ik kan je nu niet alleen laten. Het is een onbetrouwbare buurt hier. Maar denk erom, dat je nu precies doet wat ik zeg."

„Ja," fluisterde Wim beschaamd en hij sloop als een geslagen hond achter zijn broer aan.

De broers hoopten, dat de man nu spoedig zijn doel zou hebben bereikt, want het werd al aardig donker. En toen. . . zagen ze hem een portiek in schieten.

„Hij is er," fluisterde Michel opgewonden. „Nu moeten we extra-voorzichtig zijn."

Hij sloop langs de huizen met Wim op de hielen. Toen wipte hij de portiek in, naast het huis waarin de man was verdwenen. Wim deed zijn broer weer precies na.

„Hè, hè," zuchtte Michel, „tot nu toe hebben we het er goed afgebracht. Maar wat nu? En wat moet ik met jou?"

„Mag ik even wat vragen?" zei Wim schuchter.

„Vraag maar op!"

„Waarom volg je die man eigenlijk? Wat denk je dat hij in zijn schild voert?"

„Ik denk," fluisterde Michel, „dat de portie taugeh waar hij bij Li naar vroeg, helemaal geen taugeh is. In het restaurant naast Li werd hem, tegelijk met een servet, een pakje toegestopt. Hij deed het dadelijk in zijn zak. Het ging zo handig dat iemand, die van niets wist, het beslist niet zou hebben gezien. . ."

„Maar wat zal er dan in dat pakje zitten?"

„Verdovende middelen, natuurlijk! Opium of marihuana. Luister! Jij blijft hier staan en ik ga voorzichtig hiernaast poolshoogte nemen. Mocht ik binnen het kwartier niet terug zijn of mocht er iets gebeuren dat je vreemd voorkomt, ga dan naar die telefooncel op de hoek van deze straat en bel 133677. Dat is mijn bureau. Ze moeten dan onmiddellijk een wagen hierheen sturen. Nou, ik neem de sprong in het duister. Let goed op!"

Meteen verdween Michel. Het hart van Wim bonsde hem in de keel. Als er maar niets met zijn broer zou gebeuren!

Geruisloos haalde Michel een loper uit zijn zak en keek toen besluiteloos naar de vier deuren in de portiek. Twee waren van de benedenhuizen en twee gaven toegang tot de bovenetages. P. Halsim, agent Victorie Verzekeringmij, las hij bij het ene benedenhuis. Nee, daar zou hij de man niet behoeven te zoeken. . .

Op de deuren van de bovenetages zaten nietszeggende naambordjes. Toen keek hij naar de laatste deur: „Wed. van Nopem. Leveranciers tweemaal bellen". Waaróm zou Michel niet kunnen zeggen, maar hij gokte het op het laatste bordje. Heel zacht duwde hij de brievenbus open. Hij keek in dichte duisternis. Nu durfde hij zijn zaklantaarn te nemen. Hij liet een bundel licht door de bus vallen. Hij zag een kleine vestibule. Zou hij de stap durven nemen en het huis proberen binnen te dringen?

Hij belichtte het slot. Ai! dat was een degelijk ding, een loper paste hier beslist niet op! En waarschijnlijk zat er nog een knip op de deur.

In de verte klonken voetstappen. Michel schoot zijn portiek uit en voegde zich bij Wim. Hij mocht vooral geen achterdocht wekken bij de deur van de weduwe van Nopem.

De voetstappen naderden. Het moesten twee mannen zijn, naar het geluid te oordelen. Michel en Wim drukten zich zo diep mogelijk weg in het hoekje van hun portiek.

„. . .Ik zie niks," klonk opeens een schorre fluisterstem, „en jij?"

„Geen dooie hond. Gauw naar binnen." Twee mannen liepen langs de broers en gingen de portiek van de weduwe in. Michel en Wim trilden van spanning.

. . . maar . . . met een doffe klap viel hij voorover . . .

Nu liet Michel zich op zijn knieën zakken en stak voorzichtig zijn hoofd buiten de portiek, net op tijd om een van de deuren van de bovenverdiepingen open te zien gaan. Een Chinees stond in de smalle deuropening.

„Heren?" zei hij kort.

„Taugeh," mompelde de ene man en „Taugeh" mompelde de andere.

Zwijgend deed de Chinees de deur verder open, zodat de bezoekers binnen konden gaan.

Michel was als een haas in zijn portiek teruggekropen. „Dus toch niet de weduwe," zei hij zacht, „het is het bovenhuis. Je kunt wel zien, dat ik nog maar kort in het vak ben."

„Wat zeg je allemaal?" fluisterde Wim.

„St, ik ga opbellen. Jij blijft hier. Doe niets, let alleen goed op."

Hij verdween snel, Wim bleef in de portiek achter, met gespitste oren en bijna uitpuilende ogen van het strakke turen in de duisternis.

Na een paar minuten hoorde hij naast zich een deur opengaan en dichtklappen. Een kleine man liep langs hem. Komt hij uit de bewuste woning? Of is het een van de andere bewoners? vroeg Wim zich af. Dat zou wel altijd een raadsel blijven. Veel vlugger dan hij had verwacht, zag hij zijn broer terugkomen. Hij liep nu echter aan de overkant van de straat. Daar dook hij de portiek precies tegenover Wim in.

Ik zal voorlopig maar blijven waar ik ben, dacht Wim. Dat lijkt me het beste. Een poosje gebeurde er helemaal niets. Toen klonk het geluid van een naderende auto. Wim zag hoe opeens uit de portiek van Michel een bundel licht viel, die even snel verdween. De auto reed tamelijk langzaam voorbij en draaide toen de hoek om. Een politieauto, wist Wim nu. Een tweede auto naderde: weer viel een bundel licht een ogenblik over de straat. Weer ging een politiewagen snel voorbij en draaide de andere hoek om. Een derde auto stopte ongeveer tien meter voor het „taugeh-huis". Donkere schimmen kropen eruit en haastten zich langs de muur naar het door Michel opgegeven adres. Wim hield zijn adem in. Een van de politiemannen in burger schoof langs hem heen naar het verdachte adres. De anderen doken bij hem in de portiek.

Allen stonden doodstil te luisteren naar hetgeen er zou gebeuren. Ze hoorden toen een deur opengaan en

„Taugeh" zeggen. Het klonk hard en dreigend. De politiemannen sprongen naar voren, met de revolvers in de hand. De Chinees die de deur had geopend, gaf een schreeuw. Het klonk als „woei hai".

Wim popelde om te gaan kijken wat er naast hem gebeurde. Zou hij heel even zijn hoofd om de hoek steken? Nee, hij deed het niet! Hij hoorde de voeten van de politiemannen snel de trap op klossen. Hij hoorde schreeuwen, gerinkel van glaswerk, vallend meubilair. Hij stond te trillen van spanning, maar ook van angst...

Toen klonken er opeens snelle voetstappen op de trap achter de deur in de portiek, waar hij stond. Hij drukte zich weer stevig tegen de muur. De deur ging open en een gezicht keek om de hoek. Het was de man van de portie taugeh!

Hij wilde de straat op vluchten — het schoot door Wims hoofd, dat de man via het dak in dit huis terecht moest zijn gekomen — maar... met een doffe klap viel hij voorover; hij was gestruikeld over het been, dat Wim had uitgestoken. Tegelijkertijd sprong Wim de man op de rug. Maar alsof Wim een veertje was, wierp de man hem van zich af en krabbelde overeind. Moedig sprong Wim weer op zijn prooi af.

„Michel," schreeuwde hij, „Michel, help!"

Opeens, peng! De man had hem met zijn volle vuist in het gezicht gestompt. Een stekende pijn ging door Wims neus. Hij kreunde. Hij moest de man wel loslaten.

„Michel!" gilde hij. „Help! Pak hem! Hier!..."

Het was echter een ander, die hem te hulp snelde.

„Halt," hoorde hij roepen en hij zag dat de loop van een revolver de man onder de neus werd gehouden.

„Zo, kom maar eens mee..."

Wim durfde nu een zakdoek te pakken om het bloed van zijn gezicht te vegen. De man ging gehoorzaam mee naar de gereedstaande politieauto. Wim nam zijn oude plaats maar weer in, met de zakdoek voor z'n gezicht.

Er klonken korte bevelen uit het „taugeh-huis". Er klosten weer voeten op de trap. Zowel de stemmen als de voetstappen werden steeds duidelijker. En toen trok er een optocht voorbij Wim, een optocht van politiemannen met wel vijftien gevangenen. En daar was Michel weer.

„Hallo, Wim," zei hij, „dat heb je knap gedaan, mijn compliment. Maar heeft hij je erg toegetakeld?"

„Zag je het?" vroeg Wim verbaasd. „Waarom kwam je me dan niet te hulp?"

„Het kostte me wel even moeite om het niet te doen," bekende Michel, „maar ik had mijn eigen opdracht. Ik moest de andere huizen in het oog houden en ik wist wel dat anderen op jou letten."

„En waar gingen die eerste politieauto's heen?" wilde Wim weten.

„De hoek om, het blok omsingelen."

„En wat was er nou...?"

„Precies wat ik dacht," viel Michel hem in de rede. „Verdovende middelen. Ik weet nog niet alles, maar ik kan je wel vertellen, dat het hele huis van de organisatie is en dat er opium kon worden geschoven."

„Allemensen," zuchtte Wim met ontzag in zijn stem, „en aan dat bedrijf heb jij eventjes een eind gemaakt!"

„Ja, ik heb er een heel belangrijk aandeel in gehad," zei Michel trots. „Maar weet je wat ik door dit alles heb gekregen?"

„Nou?"

„Trek! Trek in bami. Het is al laat, maar ik denk, dat Li nog wel iets voor ons in de pot heeft. Ga je mee kijken, of doet je neus te veel pijn?"

„Niks, hoor," zei Wim flink en om zijn woorden kracht bij te zetten begon hij zacht te zingen: „Links rechts rikketikketik, wat heb ik toch een schik. Links rechts rikketikketek, wat heb ik toch een trek." En hij stapte met zijn broer door de donkere straten, terug naar het restaurant van Wang Li.

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

ALLES DRAAIT, WAAR IS IE?
STA STIL, DE RONDE S AFGELOPEN, B LLIE.

IK HEB VAST GEWONNEN, HIJ RAAKT ME NIET EENS!
DAT DACHT JE MAAR. JE HEBT NOG NEGEN RONDEN TE GOED!

KIJK UIT, SLAPPELING, HIER KOMT BILLIE DE STIERENVECHTER

MIJN NEUS, AU!
DIE IS RAAK. JAMMER, HET WAS DE SCHEIDSRECHTER!

AU, JE DOET ME PIJN!

STA OP, BILLIE, DENK AAN DE SCHOOL.
IK WACHT WEL TOTDAT HIJ NAAR HUIS GAAT.

EN AL HET LEKKERS DAN, BILLIE?
DA'S WAAR OOK, IK VECHT WEL!
ACHT, NEGEN...

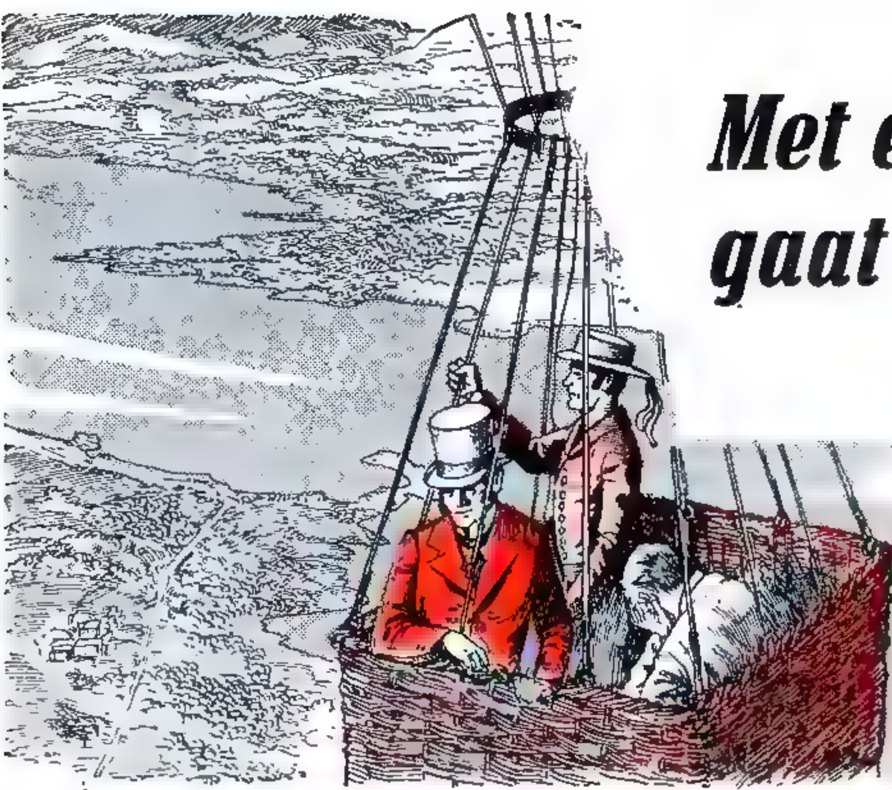
SCHEI UIT, IK KAN NIET MEER! AU!

DE WINNAAR!
HET IS GEMEEN... HÈ, EEN HOEFIJZER!

DAT IS ONEERLIJK SPEL, MENEER ROSA!
IK DOE 'T ALLEEN OM GELUK TE HEBBEN...
BEDOELT U DAT IK HET W ST, MENEER KWEL?

DE NAAM VAN UW SCHOOL IS DOOR HET SLIJK GEHAALD, MENEER ROSA.
PAS OP UW WOORDEN, U BENT TE UITDAGEND!

GOED ZO, NU EEN FLINKE RECHTSE, MENEER.
HET GAAT REUZE!

Met een ballon gaat het ook...

II

Meneer Stoke was in slaap gevallen; toen hij wakker werd, waren ze de grens van Zuid- en Noord Carolina reeds dicht genaderd.

Cardigan tikte hem op zijn schouder. „We schieten goed op, Daniël," zei hij. „Als het zo doorgaat, zijn we morgenmiddag in de buurt van Raleigh, zegt Pencroft."

Meneer Stoke strekte zijn ledematen, die stijf waren van het zitten. „Als dat ding tenminste niet voor die tijd uit elkaar ploft," zei hij mismoedig. „Wie had nou kunnen denken, Randolph, dat Daniël Stoke van de firma Stoke en Cardigan nog eens in zo'n ongelukkig ding over de plantages van Noord-Amerika zou vliegen. Zonder te weten waar je terecht zal komen. . ."

„Och," vond Cardigan, „het is natuurlijk wel wat anders dan een ochtendwandeling door Bond Street, maar ik moet je zeggen dat het me best bevalt, Daniël."

Hij wilde een sigaar opsteken, maar Pencroft hield hem haastig tegen.

„Als u dat doet, kon de reis u weleens minder goed bevallen, meneer. Wanneer een vonk de verkeerde kant opwaait, is ons leven geen penny meer waard."

„Dan maar liever niet," zei Cardigan en hij borg de sigaar in zijn koker.

Langzamerhand begon het licht te worden. Ze bevonden zich nu boven een gebied, dat al enige tijd door de noordelijken bezet was. De zuidelijke troepen die niet bijtijds hadden weten te ontsnappen, waren gevangen genomen; overal patrouilleerden yankeesoldaten om te zorgen dat het leven weer zijn gewone gang ging

Een enkele maal werd de ballon van de grond af op gemerkt, maar niemand had er enig vermoeden van wie erin zaten en waar de geheimzinnige reizigers vandaan kwamen

Zoals Pencroft voorspeld had, passeerden ze kort na de middag Raleigh De zeeman begon honger te krijgen en ook de anderen voelden hun maag. Cardigan verdeelde de proviand die ze in de mand gevonden hadden.

Stoke veegde zijn mond af. „Het was beter dan niets," zei hij, „maar ik had toch liever een portie ham met eieren gehad. En m'n thee mis ik ook."

Pencroft zuchtte. „Het spijt me dat ik de theepot vergeten heb, meneer Stoke," zei hij. Cardigan schoot in een lach en Stoke zei niets meer en staarde over de rand van de ballon in de verte.

Ook Pencroft zelf begon naar het einde van de reis te verlangen. Zijn spieren waren stijf en de zon begon meer warmte te verspreiden dan hem lief was. Het zou gemakkelijk zijn om de ballon te laten dalen, maar hij wist dat ze dan in een afgelegen streek terecht zouden komen, ver van elke haven, waar hij een kans maakte een behoorlijk schip te vinden.

„Nog even doorzetten, Jim," zei hij. „Je hebt wel voor betere vuren gestaan."

„Zei je iets, Pencroft?" vroeg meneer Stoke. Pencroft schrok op. „Niks, meneer," antwoordde hij. „Ik mompelde maar wat in mezelf. Het begint warm te worden, vindt u niet?"

„Bar warm," viel Cardigan hem bij. Hij had zijn jas uitgetrokken en de mouwen van zijn overhemd opgerold; als meneer Stoke niet zo afkeurend had gekeken, zou hij ook zijn das hebben afgedaan.

Hoog in de blauwe lucht dreef de ballon Virginia tegemoet. In het westen, ver weg, torenden de pieken van het Alleghanygebergte en aan de andere kant, veel dichterbij, lagen de uitgestrekte kustmoerassen van Carolina.

Het begon nu te schemeren. Ze waren al twintig uur in de lucht en elk van de drie mannen hoopte, dat de tocht nu spoedig ten einde zou zijn. Stoke dacht aan zijn mooie huis in Londen, waar een heleboel gemakkelijke stoelen stonden en Pencroft dacht aan de *Good Hope*, die nu al een heel eind op de Oceaan moest zitten. Alleen Cardigan dacht niets. Hij was door de warmte en de verveling in slaap gevallen.

Zo brak de avond aan. Pencroft had honger en dorst en hij benijdde Cardigan, die nog steeds sliep. Het liefst had hij aan het ventieltouw getrokken, zodat de ballon zou dalen, maar hij besloot dat het toch maar beter was om door te zetten. Lang kon het nu niet meer duren; er ontsnapte steeds meer gas uit de ballon en ze vlogen nauwelijks half zo hoog meer als 's ochtends.

Pencroft schatte dat ze de grens tussen Carolina en Virginia nu al een heel eind achter zich hadden, hij was benieuwd waar de ballon hen zou brengen.

De nacht scheen eindeloos te duren. Pencroft praatte wat met Cardigan, die intussen wakker was geworden, terwijl Stoke nu sliep. Toen eindelijk de zon weer boven de horizon verscheen, zagen ze dat de ballon nog een stuk verder was gedaald. Hij dreef nu nauwelijks dertig meter boven de grond over de uitgestrekte plantages van Virginia. Vroeger werd door duizenden negers van de ochtend tot de avond gewerkt, maar sinds de yankees hun de vrijheid hadden gegeven, lag het werk op de plantages bijna geheel stil. Nu en dan zagen ze een paar mensen, die opgewonden naar de ballon wezen, maar verder leek het wel alsof de bewoners naar elders waren getrokken.

„Het zal nu niet lang meer duren, meneer," zei Pencroft tegen Cardigan. „We zijn aan de laatste loodjes."

„Gelukkig maar," antwoordde de ander. „M'n maag begint oproer te maken en ik heb een gevoel alsof ik in geen tien jaar meer heb gelopen. Wat is dat voor een stad daar, Pencroft? Daar links vóór ons."

De zeeman keek in de aangegeven richting. In het noordwesten, een mijl of vier van hen verwijderd, lag een flinke plaats, waarvan hij de huizen duidelijk kon onderscheiden

„Het zou Richmond kunnen zijn. Ziet u wel, meneer Cardigan, daar stroomt een rivier. Als dat de Jakes-rivier is, zijn we vast in de buurt van Richmond."

Cardigan keek over de rand van de gondel. „Ik geloof niet eens dat we veel verder zouden komen, Pencroft. Als het moest zou je er bijna uit kunnen springen."

Pencroft knikte. „We moesten hem maar eens wat lichter maken." Hij wierp de twee overgebleven zakken zand overboord, die met een doffe klap tegen de aarde sloegen. De ballon steeg, maar het was niet meer dan een paar meter

Zo dreven ze nog enkele mijlen voort. Toen ze boven de rivier kwamen, werd meneer Stoke wakker. Hij wilde een blik naar beneden werpen, maar toen hij vlak onder zich het brede water van de rivier zag, trok hij haastig zijn hoofd terug.

„Randolph! Randolph! We verdrinken!" riep hij. „We zijn boven zee."

„Schrik maar niet, Daniël," zei Cardigan, „het is maar een rivier Direct gaan we landen."

Meneer Stoke wierp een angstige blik op het water. „Als het dan maar aan de overkant is," zei hij benauwd.

„We zullen het hopen, meneer," antwoordde Pencroft. Hij zocht in de mand, maar vond niets dat hij nog overboord kon zetten.

De ballon was nu nog een meter of vijf boven het water, maar gelukkig waren ze niet ver meer van de oever Toen meneer Stoke weer durfde kijken, was het gevaar geweken. Hij veegde zijn voorhoofd af en haalde diep adem.

„Dat zag er lelijk uit, Pencroft," zei hij.

„Gaat nogal, meneer," antwoordde de zeeman. „Een orkaan op de Stille Oceaan is heel wat erger, als je er middenin zit." Hij begon aan het touwwerk te trekken in de hoop de ballon van richting te doen veranderen, maar zijn pogingen hadden geen resultaat. Langzaam dreven ze op een grote boom af, die midden op een uitgestrekt maïsveld stond

Een eind verderop was een oude neger aan het werk. Hij plukte rijpe, goudgele kolven af, die hij in een mand deed; telkens als hij deze vol had, leegde hij hem op een kar, die achter hem stond.

Toen hij de stemmen van Stoke en Pencroft hoorde, keek hij verbaasd om zich heen en plotseling kreeg hij de ballon in de gaten.

Hij liet de kolf die hij juist wilde plukken los en wilde wegrennen, maar in zijn haast viel hij languit over de mand, die naast hem stond. Bevend bleef hij op de grond liggen, zijn gezicht in de grote bladeren van de maïsplanten gedrukt.

Intussen was de ballon bij de boom gekomen. Dikke takken boorden zich diep in het omhulsel, dat onmiddellijk leegliep; de schok van de botsing deed Stoke languit over Pencroft heenvallen.

„Einde van de rit, meneer," zei de zeeman. „Uitstappen maar."

Cardigan greep een tak beet, zwaaide een ogenblik heen en weer en liet zich toen op het veld vallen, maar Daniël Stoke was er niet toe te bewegen om ook op die manier de mand te verlaten.

„Willen jullie soms dat ik m'n nek breek?" zei hij. „Ik ga geen twee dagen in dat ellendige ding zitten om op het laatste ogenblik te verongelukken. Dan had ik wel in Charleston kunnen blijven."

„Wacht maar even," zei Cardigan. Hij ging naar de neger toe, die nog steeds voorover lag.

„Hee, vadertje, sta eens op," zei hij.

„Heb medelijden," zei de oude man. „Sam is maar een arme neger, die nog nooit iemand kwaad heeft gedaan. Vlieg verder, geesten, en laat Sam met vrede."

Cardigan begon te lachen. „Wees maar niet bang," zei

Toen hij de stemmen van Stoke en Pencroft hoorde, keek hij verbaasd om zich heen en plotseling kreeg hij de ballon in de gaten.

Ze gingen naar het perron, waar tal van soldaten zich zwaar bepakt naar de treinen begaven.

hij. „We zijn mensen van vlees en bloed, hoor. Heb je nog nooit een ballon gezien?" Hij haalde een handvol dollars uit zijn zak en rammelde ermee. „Dat geluid heb je toch weleens gehoord, nietwaar?"

De oude Sam hief voorzichtig zijn hoofd op. Toen hij het glanzende zilver zag, hield hij op met beven en krabbelde moeizaam overeind

„Dat zijn dollars," zei hij ongelovig.

„Reken maar," zei Cardigan, „en daar kun jij er drie van krijgen, als je ons helpt."

Sam haalde diep adem. „Drie dollars? Drie echte zilveren dollars. Meent u dat werkelijk, master?"

„Anders zou ik het niet zeggen," antwoordde Cardigan. „Kijk eens, hier heb je er vast één. Als je nu met je kar onder die boom rijdt, zodat de oude heer uit de mand kan stappen, dan krijg je er nog twee."

De neger klom op de bok van de kar en stuurde zijn paard precies onder de mand. Pencroft hielp Stoke uitstappen en sprong ook op de kar. Zijn benen waren zo stijf, dat hij er nauwelijks op kon staan, maar toen hij even heen en weer had gelopen, ging het wat beter. Hij zocht een mooie gele maïskolf uit en begon er verwoed op te kauwen. „Zo," zei hij, „dat hebben we dan weer gehad. Nu maar zien dat we verder komen."

Cardigan gaf de oude Sam zijn twee dollars. „Is dat Richmond, daar in de verte?" vroeg hij.

De neger knikte, terwijl hij verrukt naar de zilveren munten staarde. „Ja, master, dat is Richmond. Moet u daar naar toe?"

„Dat is de bedoeling," zei Cardigan. „Als ik je nog vijf van die mooie dollars geef, wil je ons er dan brengen?"

De oude man lachte breed. „Nog wel verder ook, master." Hij zette het paard aan en terwijl de drie Engelsen zich te goed deden aan de maïspitten, hobbelde de wagen in de richting van de stad.

Het paard, dat er bijna net zo oud uit zag als zijn baas, bleek niet van plan te zijn om zich te haasten en het duurde dan ook bijna anderhalf uur eer ze in Richmond waren.

Sam reed hen naar het station en nam glimlachend zijn vijf dollar in ontvangst. „Dank, master, dank. Het moge u goed gaan."

„Dat zullen we hopen," zei Cardigan. Ze gingen het station binnen; zij bemerkten dat er bijna geen enkele burger te zien was.

Pencroft hield een beambte aan. „We zoeken de trein naar Baltimore. Hoe laat vertrekt die?"

De man keek hem aan. „Over vijf kwartier Maar alleen voor militairen. Voor burgers gaat er over vier dagen weer een, als je tenminste een bewijsje van de commandant hebt."

„Daar heb je 't al," mopperde Cardigan. „Nou kunnen we hier tot Dinsdag rondhangen."

„Dat dacht je maar," zei Stoke. „Vanavond zitten we in Baltimore. Wacht maar af."

Ze gingen naar het perron, waar tal van soldaten zich zwaar bepakt naar de treinen begaven.

„Daar staat ie," zei Cardigan. „Richmond-Baltimore-New York, die moeten we hebben."

„Mooi," zei Stoke, „laat mij het woord dan maar doen." Hij liep de trein langs en vond eindelijk de hoofd conducteur, die bij een goederenwagon toezicht hield op het inladen.

Stoke wenkte hem apart. „Deze twee heren en ik moeten naar Baltimore," zei hij. „Kunt u ons even een paar plaatsen wijzen?"

„Dinsdag," zei de man.

„Nee," zei Stoke, „nu."

De conducteur haalde zijn schouders op. „Het is een trein voor militairen, meneer. Alleen burgers met een speciale permissie kunnen er ook mee reizen."

Daniel Stoke haalde iets uit zijn portefeuille en duwde het de conducteur in de hand

De conducteur aarzelde. „Ik kan u toch niet in een gewone coupé stoppen, meneer. Als er contrôle komt, zijn we er alle vier bij."

„Dan maar ergens anders," zei Stoke, „maar we moeten naar Baltimore"

De conducteur nam hen mee naar de postwagen „Vlug!" zei hij. En houdt u zo stil mogelijk, onderweg."

Stoke en zijn beide metgezellen installeerden zich tussen de postzakken. Achter hen ging de deur dicht, ze hoorden het geluid van een sleutel, die in een slot werd omgedraaid

Tien uur later wandelden de drie Engelsen het station van Baltimore uit. Stoke en Pencroft zochten een eethuis op, waar ze zich voor het eerst sinds drie dagen aan een stevig maal te goed deden; en intussen ging Cardigan erop uit om inkopen te doen en te informeren wanneer er een schip naar Engeland vertrok.

Bepakt en beladen keerde hij terug van zijn tocht door de stad Hij had een paar nieuwe valiezen gekocht, want de zijne en die van Stoke waren in Charleston achter gebleven.

„We moeten voortmaken, Daniel," zei hij hijgend. „Over twee uur vertrekt de *George Washington*, een stoomschip Er waren nog maar een paar hutten beschikbaar, heeft men mij verteld."

„Een stoomschip?" zei Stoke. „Maar dat is prachtig! Hoor je dat, Pencroft? We zullen heel wat vlugger in Londen zijn dan we dachten."

Pencroft schudde het hoofd. „U moet het me maar niet

kwalijk nemen, meneer Stoke, maar ik heb het niet op die nieuwerwetse dingen. Geef mij maar een gewone bark of een schoener, die brengen je ook waar je zijn moet. Het mag dan wat langer duren, maar je weet tenminste waar je aan toe bent."

„Tja," zei Stoke, „als je er zo over denkt, dan moeten we nu afscheid nemen, Pencroft. Je hebt ons voortreffelijk geholpen."

Hij haalde een pak bankbiljetten te voorschijn en telde er vijfhonderd pond af. „Ze komen je eerlijk toe. Dat voorschot, dat meneer Cardigan je heeft gegeven, was voor de onkosten, zullen we maar denken."

„Nou, meneer, wel bedankt dan," zei de zeeman. Hij liet de biljetten door zijn vingers glijden en borg ze eindelijk weg.

„Vijfhonderd pond! Wat een hoop geld."

„Ja," zei Cardigan, „daar kun je wel 'n keertje van uitgaan. . "

De zeeman grinnikte. „Nee, meneer Cardigan, „daar heb ik heel andere plannen mee. Ik heb twintig jaar lang de wereld rondgezworven en nu heb ik het wel bekeken."

„Wat wou je dan gaan doen?" vroeg meneer Stoke.

Jim Pencroft lachte slim. „Kijk 'ns, meneer Stoke," zei hij, „in Liverpool ken ik een man, die John Murphy heet. Die Murphy heeft een winkel in scheepsbenodigdheden. Hij zit daar prachtig, vlak aan de haven en hij verdient een heleboel geld met dat winkeltje van 'm. Toen ik de laatste keer bij hem was zei hij tegen me: „Jim," zei ie, „ik denk dat ik er maar eens mee uitschei. Ik ben nou tweeënzestig en ik heb genoeg verdiend om het verder uit te zingen. Ik geloof dat ik maar 'ns een lief huisje in Cornwall ga kopen. Da's een gezonde streek, daar kun je op je gemak oud worden."

„Nou," zei ik, „wat je gelijk hebt. Maar de zaak dan, wat doe je daarmee?"

„Die wou ik verkopen," zei Murphy. „Als er iemand komt die meer vijfhonderd pond voor geeft, dan heeft ie 'm "

Jim Pencroft kneep zijn linkeroog dicht. „Nou is vijfhonderd pond een hoop geld voor een zeeman, meneer Stoke," zei hij, „en ik dacht dan ook geen moment aan dat winkeltje. Maar nu staan de zaken anders. Zodra ik in Engeland ben, ga ik Murphy opzoeken. Misschien breng ik het dan ook nog weleens zo ver dat ik kan rusten, als ik tweeënzestig ben."

Meneer Stoke knikte. „Heel verstandig, Pencroft. Heel verstandig. Je had het slechter kunnen bekijken."

Cardigan stond op. „We moeten er vandoor, Daniël," zei hij. „Als we niet voortmaken, gaat de *George Washington* nog zonder ons naar Engeland."

Hij nam de valiezen op en ging naar buiten om een rijtuig te roepen.

Toen Stoke had afgerekend, gaf hij Pencroft een hand en volgde zijn compagnon. Pencroft hoorde het ratelen van wielen. Plotseling stond hij op en rende naar buiten, waar de koetsier juist de paarden aanzette.

„Hola, wacht eens even!" riep hij.

De koetsier hield de paarden in en Stoke stak zijn hoofd uit het raampje. „Wou je nog iets zeggen, Pencroft?"

„Ja, meneer Stoke," zei Pencroft, „ik heb me bedacht. Ik wou toch maar met de *George Washington* meegaan. Ze halen natuurlijk niet bij een zeilschip, die stoomboten, maar snel gaan ze wel. En stel je nou eens voor dat ik wachtte en dat John Murphy net in die tijd zijn zaak verkocht!"

Stoke deed het portier open. „Een verstandig besluit van je, Pencroft," prees hij. „Als je zaken wilt doen, moet je altijd zorgen, dat je er gauw bij bent. Ik begin te geloven, dat ik mijn vijfhonderd pond goed besteed heb."

„Daar kunt u gerust op zijn, meneer Stoke," zei Pencroft. Hij ging tegenover de twee compagnons zitten en terwijl Cardigan het portier dichtklapte, rolde het rijtuig weg, de kade tegemoet, waar de *George Washington* op hen wachtte.

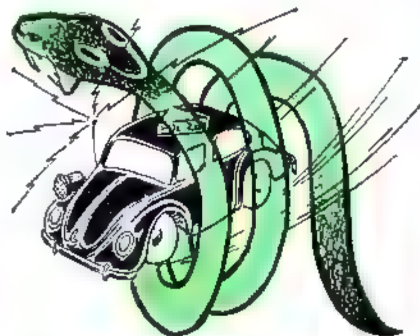
Waard om te weten

NOG VIJF MINUTEN TE LEVEN . . .

„U spreekt met professor Siesing," zei een kalme stem. „Ik ben door een cobra gebeten en heb nog slechts een goed kwartier te leven. Wilt u proberen iets voor mij te doen?"

De politieman aan de telefoon op het bureau te Hilden in West Duitsland noteerde nauwkeurig de aanwijzingen, die de professor gaf over het tegengif, dat hij nodig had en de plaatsen, waar men het vermoedelijk in voorraad zou hebben.

„Wilt u even lezen wat u genoteerd heeft? — Precies, zo is het. . "

Professor Siesing is directeur van een laboratorium, waarin cobra's en verschillende andere gifslangen worden gehouden. Deze slangen dienen zowel voor wetenschappelijke proeven als om er de sera uit te bereiden, waarmee van degenen, die door zulke dieren gebeten zijn en anders onherroepelijk ten dode zouden zijn opgeschreven, het leven kan worden gered. . .

Met boven aangehaalde woorden belde de professor af. Hij ging op een divan liggen, zijn blik strak gericht op de klok op de schoorsteenmantel.

Uit een garage van het politiebureau te Hilden gierde een snelle patrouillewagen de straat op, met loeiende sirene. De man naast de chauffeur had een klok voor zich in het instrumentenbord. Hij zond een boodschap per mobilofoon naar de politie te Wuppertal: „Serum aanvragen bij het ziekenhuis!" De politieauto schoot op maximumsnelheid over de grote autoweg, alle wagens vóór zich met luide signalen tot op zij gaan manend. Na vier minuten kwam antwoord van Wuppertal: „Ziekenhuis heeft serum niet. Zullen dierentuin proberen." Wéér verliepen enige minuten. Opnieuw sprak Wuppertal: „Dierentuin heeft serum niet."

De man naast de chauffeur raadpleegde de instructies van professor Siesing. „Afslaan naar Elberfeld," zei hij. Het ziekenhuis te Elberfeld moest de politiemannen teleurstellen. „U moet bij professor Siesing zijn in Hilden, die zal het wel hebben, hij maakt het serum." „Dierentuin," zei de man naast de chauffeur. En de Elberfeldse dierentuin had het. . .

De professor lag krijtwit op zijn divan. Dikke zweetdruppels stonden hem op het voorhoofd. Zijn klok vertelde hem, dat hem nog vijf minuten restten. Toen hoorde hij de politiesirene. De seruminspuiting kwam nog net op tijd. . .

Inderdaad had professor Siesing gewoonlijk zelf voldoende serum, maar juist toen onlangs de cobra hem in de pink beet, bleek dat hij nog slechts enkele druppels in voorraad had, die hij zich inspoot, alvorens de politie op te bellen.

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

DE PALEISTUIN ZAG ER SPROOKJESACHTIG UIT MET DE ZACHTE GLOED VAN DE GEKLEURDE LAMPIONS STEEDS DWAALDEN ANITA'S GEDACHTEN AF.

HOOGHEID, HOE ROMANTISCH IS DE OMGEVING VOOR UW BEKOORLIJKE NICHT!

NET WAT IK DACHT, GRAAF!

JA, ANITA ZIET ER LIEF UIT.

ZOU ELSA HET LICHT ZIEN? ZOU ZE DURVEN ZINGEN?

BUITEN DE PALEISMUREN HAALDE ELSA EENS DIEP ADEM.

HET LICHT. IK MOET DOEN WAT IK BELOOFD HEB. MISSCHIEN HOORT DE PRINSES HET ZELF WEL!

ELSA KON NIET VERMOEDEN, DAT HET BOERENMEISJE NIEMAND ANDERS WAS DAN DE PRINSES ZELF, ANDERS HAD ZE HAAR NOOIT HAAR HARTEWENS TOEVERTROUWD OM EENS „KONINGIN VAN DE ZANG" TE WORDEN. EERST MOEST ZE MEEDOEN AAN EEN ZANGFESTIVAL IN HET DORP - EN DAARVOOR HAD ZIJ EEN NIEUWE JURK NODIG.

MET WILD KLOPPEND HART BEGON ELSA TE ZINGEN.

ACH, LUISTERT, HOORT MIJN LIED DAT OPWELT UIT MIJN HART, ALS DE ZON TER KIMME NEIGT NA EEN DAG VOL VREUGD' EN SMART..

GOEDKEUREND MOMPELDEN DE GASTEN.

LUISTER, DAT IS EEN OUD VOLKSLIEDJE.

MAAR WIE KAN DAT ZIJN DIE GINDS STAAT TE ZINGEN?

EEN OF ANDER BOERENMEISJE

HOOGHEID, VOORZICHTIG

GRAAF VAN ROFFSTEIN FLUISTERDE PRINS ERIK IETS IN

ANITA'S TANTE, DE DOUAIRIÈRE, LUISTERDE AANDACHTIG.

ANITA'S GEDACHTEN GINGEN UIT NAAR ELSA.

HET SLAGEN VAN ANITA'S PLANNETJE HING GEHEEL AF VAN ELSA'S ZANG. WANT ZIJ HAD TROTS ANITA'S AANBOD OM HAAR GELD TE LENEN VOOR EEN NIEUWE JAPON AFGEWEZEN. DOOR NU TE ZINGEN ZOU ZE ER ZELF HET GELD VOOR VERDIENEN.

MAAR ONGELUKKIGERWIJZE VERRASTE EEN SCHILDWACHT HAAR.

DE PALEISWACHT LIEP DOOR, MAAR ELSA WAS GESCHROKKEN.

PRINSES ANITA DRAAIDE ZICH VLUG OM.

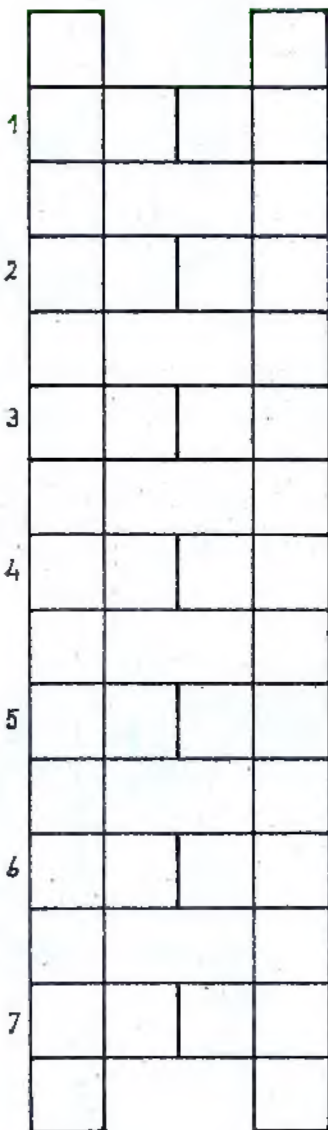

WIE PUZZELT ER MEE?

LADDERRAADSEL

Op de sporten van deze ladder vul je de zeven hieronder gevraagde woorden in. Als je klaar bent moet zowel op de eerste als op de laatste rij van boven naar beneden een vogelnaam te lezen zijn.

1 Modder
2 Trotse vogel
3 Eilandje, waarop Napoleon gevangen zat
4 Stuurinrichting van een schip
5 Windrichting
6 Laagwater
7 Spoorstaaf

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Spreekwoordpuzzel

MEN NOEMT GEEN KOE BONT OF ER IS EEN VLEKJE AAN

De gevraagde woorden waren:

BAL, KAT, JAM, BOOM, FLES, GLAS, STRIK en VAAN.

Gebroken woorden

VER	PLAA	TSEN
PL	ANE	ET
SM	AR	AGD
BE	RO	EP
LEI	DS	TER

De eerste letters van de middelste lettergroepjes vormen het woord PAARD

Zoek de letter

VER*K*EER
ON*E*VEN
KA*R*OS
VER*M*AAK
VAL*I*ES
VER*S*TAND

De schuingedrukte letters vormen het woord KERMIS.

Tovervierkant

O O S T
O L I E
S I R E
T E E N

KOP-EN-STAARTPUZZEL

1 TWEE
2 BROS
3 GADE
4 OVER

Van deze woorden hak je de kop (dus de eerste letter) af. Je zet er een staart van één letter aan en dan moet je de woorden krijgen, die hieronder staan aangegeven.

De toegevoegde letters vormen dan van boven naar beneden gelezen een vruchtenaam.

1 Tijdvak
2 Kleur
3 Bloedbuisje
4 Niet oud

WOORDEN BREIEN

Door telkens één letter door een andere te vervangen (maar zó, dat je steeds een goed woord krijgt) kun je twee bepaalde woorden aan elkaar breien. Bijvoorbeeld: HOK-KOE-REK-REN. Dan heb je HOK veranderd in REN.

Nu is de opgave om IJZER om te zetten in BLIK. Dat kan ook met heel weinig tussenwoorden. Doe je best!

RAADSEL

1 Lichaamsdeel + ouderwetse lengtemaat + deel van een korenhalm = koopman of winkelier
2 Vader + deel van een mast + muzieknoot = zonnescherm

WOORDREBUS

Dit rebusje moet de naam van een metaal voorstellen. Je moet maar eens proberen uit te zoeken, welk woord bedoeld wordt.

ANAGRAM

GROENTEN

Door de letters van plaats te doen verwisselen, kun je van bovenstaand woord een ander goed woord maken. Dit heet met een geleerd woord: ANAGRAM, maar je zou ook kunnen zeggen: letteromzetting. Het moet de naam worden van een waterreservoir, dat voornamelijk nog op het platteland gebruikt wordt.

SJORS
VAN DE REBELLENCLUB

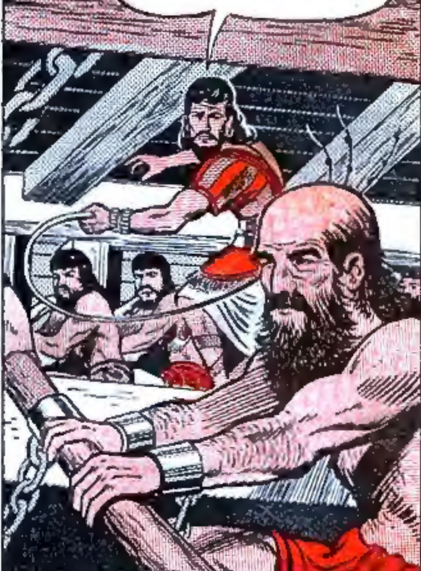

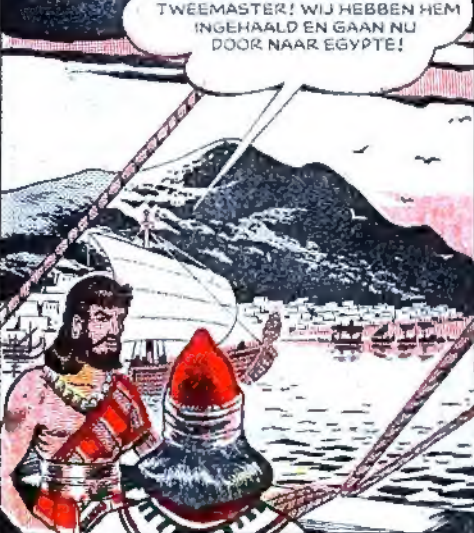

Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Bij abonnement 20 cent.
Losse nummers 25 cent. Prijs voor abonnees op de Spaarnestad-weekbladen 12 cent.